

NIEUWE AVONTUREN

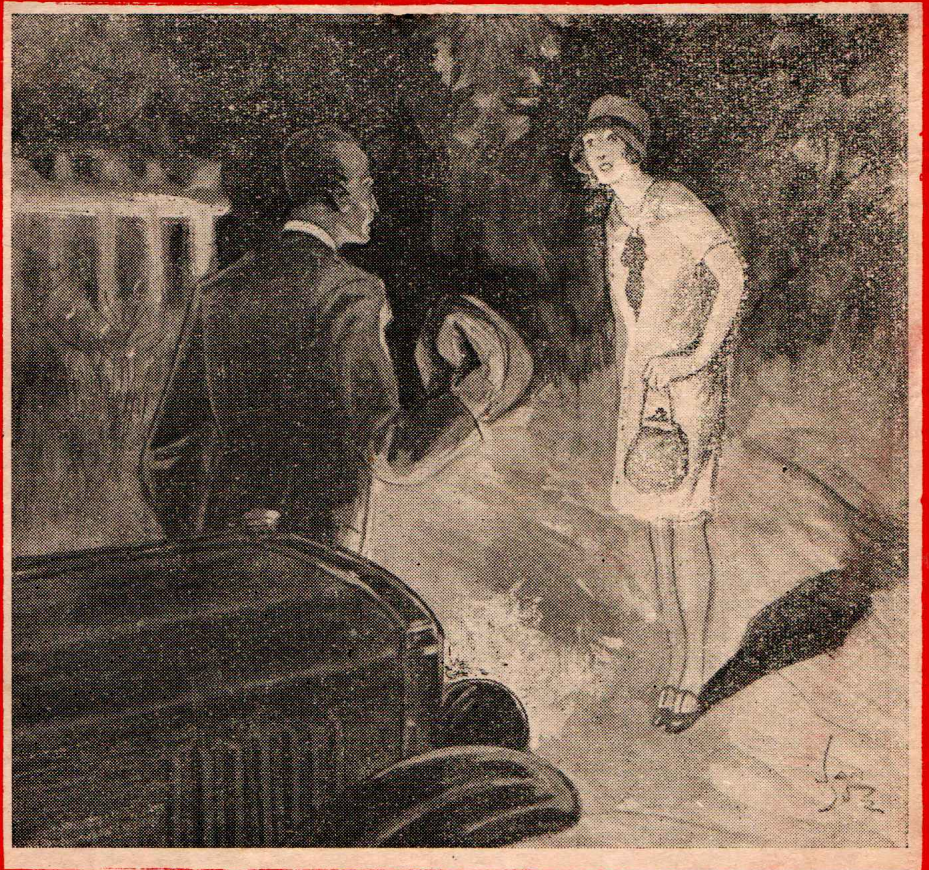
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE ONBEKENDE BOKSER

N° 2435

WEEKLIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederlandse Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Onbekende Bokser

HOOEDSTUK I

DE DIEFSTAL BIJ DE LANDBOUWBANK

Het plaatsje Ware, in het Graafschap Hertfordshire ligt als men er per auto heengaat op ongeveer anderhalf uur rijden van Londen verwijderd, en het is voornamelijk door de nabijheid van Londen, en het toenemende verkeer uitgegroeid tot een tamelijk grote plaats.

Het telt wel bijna zeventuizend inwoners, er zijn vijf scholen, behalve nog de grote kostschool van mijnheer Tumble, er zijn twee kerken, en ten slotte een beroemde scho, en twee bios-

copen. De eerste moet men midden in het bos zoeken, dat zich ten noorden van het plaatsje uitstrekt, de tweede omstreeks het midden van de Highstreet, schuin tegenover de grote kruidenierszaak van Appletree, en de derde naast het R. K. Edmunds College, waar vroeger het beroemde «four poster» ledikant te zien was, dat in een der werken van Shakespeare genoemd wordt. Verder is er een bierbrouwerij en een steenbakkerij, Het heeft echter zijn lan-

delijk karakter behouden.

De omstreken zijn terecht beroemd, en 's zomers trekken er honderden Londenaars naar de pensions en de kleine hotels in de omgeving. Er zijn ook grote landgoederen, waarvan er zelfs twee het gehele jaar door bewoond zijn.

Ondanks dit alles, is het alsof men te Ware een beetje dommelig is uitgevallen, hetgeen wel het gevolg kan zijn van het goede, ogenschijnlijk gemakkelijke leventje dat men er leidt.

Men zal zich dus de schrik en de ontstelde verbazing kunnen voorstellen der bevolking, toen de twee plaatselijke bladen op een zekere ochtend tegelijkertijd het bericht bevatten, dat er een ernstige diefstal was gepleegd bij de Landbouwbank.

Misdaden kwamen in het landelijke Ware zo goed als nooit voor, en daarom was de schrik des te groter.

Die ochtend reed er geen enkele zakenman in zijn autootje naar de City, of hij wierp in het langsgaan een nieuwsgierige blik, op het grote, oude herenhuis, waarin de bank gevestigd was.

Het was maar een der talrijke filialen van de Districtslandbouwbank te Londen en men kon hier dus volstaan met dit ene huis, en een personeel van ongeveer vijftien man, met inbegrip van de directeur en de jongste postzegelklerk.

Het huis zag er schilderachtig uit, want het was, zoals gezegd, heel oud, en bijna de gehele gevel was begroeid met wingerd en latheris.

Het had een deur die bijna voortdurend openstond, als om te getuigen, dat iedereen er welkom was, en dat de bank ook iedereen vertrouwde. Op die deur, in het midden van het paneel, glansde die koperen plaat, waarop, in zwarte letters de naam van de bank te lezen was.

Alleen de kamers gelijkvloers en de eerste verdieping werden gebruikt voor de zaak, de tweede en de derde waren verhuurd, respectievelijk aan een gepensioneerde kolonel, een grijze brompot die er met een nichtje en een huishoudster woonde, en aan de weduwe van een ontvanger, die een paar van de

fraaie vertrekken had onderverhuurd aan leraren op de kostschool van Mijnheer Tumble, die extern waren.

Zo naar het uiterlijk te zien, was er volstrekt niets veranderd.

De deur stond open als altijd, bezoekers liepen in en uit, maar een geopen oog had daarbinnen in de vestibule al gauw een van die stille agenten ontdekt, die ten onrechte in de mening verkeren, dat zij niet als zodanig herkenbaar zijn, een opvatting die niet juist is, want er bestaat wel geen vak, hetwelk zo gauw verraden wordt, als dat van de rechercheur en de detective, in hun wel nette, maar uiterst eenvoudige donkere pak, en hun onvermijdelijke bolhoedje.

De bewuste stille was een man van een jaar of veertig, in een kaalgesleten, zwart pak en schoenen met brede punten en dikke zolen, echte schoenen om lange afstanden af te leggen.

Deze man was Inspecteur Kerrick, en zijn standplaats was Scotland Yard.

Ware had natuurlijk wel een eigen politie, maar het behoorde nu eenmaal tot het Arrondissement Londen, en daarenboven scheen de zaak een weinig ingewikkeld te zullen worden. Op dat ogenblik stond het nog niet vast, wie de diefstal kon hebben gepleegd, en het zag er ook niet naar uit, dat het geval spoedig zou worden opgehelderd.

Naar zijn uiterlijk te oordelen had Inspecteur Kerrick er zelf een zwaar hoofd in, want hij liep met een grimmig gezicht op en neer met zijn handen op de rug en nu en dan wantrouwend kijkend naar de klanten van de bank, die, voor zover zij al op de hoogte waren, een beetje angstig, en zacht fluisterend, van het ene loket naar het andere liepen.

In het kort had de diefstal zich als volgt toege dragen:

Om te beginnen was er van fraaie geen sprake geweest. De brandkast in het vertrek, waar gewoonlijk vier of vijf klerken zaten, die daar de hoofdkassier gezelschap hielden, was eenvoudig geopend met een sleutel die er op paste, en na de cijfercombinatie naar behoren te hebben gesteld. De kas stond bijna de gehele dag open, totdat, even voor sluitingstijd, om half zes in de

namiddag, de hoofdkassier zijn hokje afsloot met de sleutel, die dan in zijn eigen zak verdween tot de volgende ochtend. Meestal was de kassier het laatst aanwezig. Die middag was het nog al druk geweest, en hij was wat blijven naverken. In dat lot moesten ook een paar klerken delen, die daarover niet in een al te best humeur kwamen, want het was mooi weer en bovendien waren zij jong en hadden honger.

Een voor een verdwenen zij dan ook; de kassier bleef alleen achter en werkte nog een kwartier, waarop hij zijn boeken toeklapte, zich van zijn hoge kruk liet glijden, en de korte wandeling naar de brandkast begon.

Halverwege deze tocht bleef hij staan, en keek een weinig verwonderd naar de gesloten deur, waarop geen sleutel stak.

Met de zware boeken onder de arm, bleef hij staan en keek... keek...

Hij meende zich toch stellig te herinneren, dat hij de kast nog niet gesloten had, want dat zou tegen een gewoonte van jaren zijn geweest.

Maar wie had het dan wel gedaan, en waar was de sleutel?

De oude heer werd een beetje ongerust, legde de boeken zolang op een lessenaar, en liep op een sukkeldratje naar de kast, menende, dat hij zich misschien vergist had.

Maar de deur was wel degelijk dicht, de lettercombinatie was veranderd en de sleutel stak niet in het slot.

Met een onwillekeurig gebaar tastte hij in zijn broekzakken, waar hij altijd de sleutel in deed, na de kast te hebben afgesloten. Hij vond hem er niet, maar toen hij nu ook, hoe langer hoe zenuwachtiger zijn colbertzakken doorzocht, vond hij in een daarvan de brandkast-sleutel. De eerste indruk van de oude Jake Merryman was er nog alleen maar een van verwondering en zelfbeklag, hij vreesde dat hij suf begon te worden en iets gedaan had, zonder er zelfs iets van te weten, of, om het krachtig en duidelijk uit te drukken, dat hij aan seniele aftakeling begon te lijden.

Nooit deed hij een sleutel, welke dan ook, in een zijzak van zijn colbert. Dit wijst van die gemonten, die een man

tot een tweede natuur zijn geworden. Zijn zakdoek heeft een vaste plaats, evengoed als zijn zakmes en zijn sigarenknipper.

Zijn vingers trilden enigszins, toen hij de sleutel in het slot van de kast stak, na de cijferschijf zolang te hebben verdraaid tot de goede combinatie te voorschijn kwam.

De zware deur draaide geruisloos om haar hengsels, en de kassier keek de planken af.

Hij liet er zijn middagmaal voor wachten, greep opnieuw zijn boeken, maakte in koortsachtige haast een staat van de kas op, schreef met dikke, zware cijfers het bedrag, dat er in de brandkast aanwezig moest zijn op een stukje papier, en begon toen, na een arbeid die bijna drie kwartier gevergd had, de effecten van allerlei aard, de aandelen in verschillende maatschappijen, de premieloten en het contante geld te tellen.

Toen hij daarmee klaar was, zonk hij met een kreunende zucht op de eerste de beste stoel neer: er ontbrak een bedrag van niet minder dan achtduizend pond sterling, merendeels in bankpapier.

Enige minuten bleef Merryman onbeweeglijk zitten waar hij zat, als verdwaasd voor zich uitstarend, maar toen sprong hij plotseling op, alsof er ergens een veer in hem was losgegaan en begon tamelijk luid het noodlot, de dief en diens daad uit te vloeken.

Geheel nutteloos overigens, want er was geen levende ziel meer achtergebleven met uitzondering van de dikke kantoorkat, die verschrikt blazend wegstooft op het vernemen van deze buitensporige geluiden.

Maar de kolonel op de boven-etage hoorde het wel, en omdat hij door het pootje aan zijn stoel gekluisterd was, bracht hij eerst zijn gehele repertoire aan vloeken ten gehore, dat zeer uitgebreid en oorspronkelijk was, en zond toen zijn huishoudster naar beneden, om te gaan vernemen « wat dat vervloekte kabaal betekende. ».

En aldus werd dan het bericht van de diefstal het eerst wereldkundig gemaakt, en verspreidde het zich als een lopend vuurtje in het bloemlesende, warm ge-

stooftde Ware, in zijn nestje van groen.

De huishoudster riep, alsof het een binnenbrandje gold, het juist voorbijrijdende handspuitje aan, dat van een brand terugkeerde, en de bemanning daarvan brulde op haar beurt om de statige politieagent, een waar ornament van Ware, die een beetje verwilderd kwam aandraven op zijn dikke, een beetje kromme benen.

Van dat ogenblik af kon men de zaak als rijp voor publiciteit beschouwen. De twee concurrerende bladen zonden hun beste mannetjes onmiddellijk de straat op, de vulpenen vlogen over het papier, de persen begonnen te draaien, en de volgende ochtend werd Ware walsker, in het onbestreden bezit van een echte, onvervalste sensatie.

Maar intussen begreep nog niemand hoe de diefstal eigenlijk gepleegd was. Er waren twee of drie inwoners, die kalmweg de oude Merryman beschuldigden, maar die werden uitgelachen, of, enger nog, voor stapelgek verklaard.

De kassier was al veertig jaar bij de bank, hij was niet ver van de vijftenzestig, met zijn pensioen in zicht, en op die leeftijd begint het geld zijn waarde te verliezen, vooral wanneer men kind noch kraai in de wereld heeft, die nauwelijks meer familie is, en meer dan genoeg verdient, om datgene van het leven te kunnen genieten, wat voor een oud wordend man nog waarde heeft.

Het spreekt vanzelf dat aanstonds alle klerken werden ondervraagd, die het laatst met Merryman bij de loketten voor de uitbetaling aanwezig geweest waren.

Het bleek echter al gauw, dat dit verhoor de zaak geenszins zou oplossen. Het tegendeel was eerder het geval, want de kast had de hele dag opengestaan, zoals gewoonlijk en drie of vier

klerken hadden het recht, er geld uit te nemen of in te leggen, naar de behoefte van het ogenblik.

Het waren loketklerken, en de souches van hun reguboekjes klopten precies.

De kast stond echter op een voor diefstal zeer gunstige plaats, namelijk achter in het vertrek, zodat niet alleen de kassier, maar ook de meeste klerken er tijdens hun werk met de rug naartoe gekeerd zaten.

Het moest dus voor een handige langvinger niet zo bar moeilijk zijn geweest, snel een pakje bankbiljetten weg te graaien.

In de loop van die eerste dag van onderzoek echter, vernauwde zich de kring van verdachten niet onaanzienlijk.

Want toen de oude Merryman 'n beetje tot kalmte was gekomen, en weer geregeld kon denken, herinnerde hij zich eensklaps, dat er laat in de namiddag, nauwelijks een kwartier voor sluitingstijd, door een pachter uit de omgeving een betaling was gedaan in de vorm van een pakje bankbiljetten van honderd pond, samengehouden door een elastiek van ouderwets model, rood en bijna een vinger breed.

Dat elastieksje was er omheen blijven zitten, en hij zelf had het pakje bankbiljetten op de bovenste plank van de kast gelegd. De biljetten waren fonkelnieuw geweest, en dat kostbare pakje behoorde onder hetgeen er gestolen was.

Nu stond het vast, dat de hoofdkassier op dat tijdstip reeds drie van de klerken naar huis had laten gaan en hij herinnerde zich dat hij dat gedaan had, nog steeds staande bij de open kast, waarin hij zoëven het pakje bankbiljetten had neergelegd.

De klerken, maar al te verheugd, dat zij hun vrijheid herkregen, hadden onmiddellijk hun hoeden van de kap-

stok genomen, en waren verdwenen als de wind.

Wie er toen met Merryman in het vertrek overbleven, waren Harry Lonsdale, Jack Tucker en Philip Auerbach.

Nog later in die namiddag ontdekte de ijverige inspecteur Kerrick, dat Harry Lonsdale voor een klerk met een salaris van dertig pond sterling in de maand al buitengewoon weelderig leefde. Hij woonde met zijn moeder in een fraai landhuis niet ver van Ware, hij hield er een auto op na die zijn eigendom bleek te zijn, en hij ging altijd keurig

gekleed, terwijl hij vrij hoge verteringen maakte, dezelfde zomer met zijn moeder een buitenlandse reis zou ondernemen, en verloofd was met de enige dochter van Mijnheer Tumble, de kostschoolhouder.

Waarom dit laatste nu eigenlijk tegen hem pleitte, was niet erg duidelijk, maar het is een feit, dat Harry Lonsdale om elf uur in de avond gearresteerd werd, aan het hekje van zijn eigen tuin, toen hij zich met een valies in zijn hand naar binnen wilde begeven.

HOEDSTUK II

VERWARRING

Het kan niet anders of de commissaris van politie van een kleine plaats als Ware heeft een grote dunk van zijn functie, en van zijn gewicht als staatsburger.

Hij beschouwt zich, naast de burge-meester, als een soort deus ex machina, waaraan alles onderworpen moet zijn.

Grote misdaden geschieden er niet; de laatste moord op een rijke landbouwer was zeker wel tien jaren geleden, en de bankroof was dus iets heel bijzonders, waarvan de heer Bullfinch, zo was de naam van de commissaris, zich heel wat voorstelde.

Hij had de eerste onderzoeken geleid, en hij was het, die ook als eerste de jonge Lonsdale verdacht, en bevel had gegeven tot zijn arrestatie.

Die avond had hij, in zijn particuliere woning, juist Lord William Aberdeen op bezoek, die een landhuis bewoonde in de omgeving, en met hem een zaak van betrekkelijk weinig belang kwam bespreken, in verband met de onge-rechtvaardigde aanspraken van een buurman op een paar vierkante meters grond van het park, hetwelk bij de bezitting van Zijne Lordschap behoorde.

Lord Aberdeen stond juist op het punt afscheid te nemen, toen de telefoon op de schrijftafel van commissaris Bullfinch overging.

— Excuseer mij een ogenblik, mylord zei Bullfinch, naar de hoorn grijpend.

Zijn gelaat verhelderde, en wonder

dat hij er zelf iets aan kon doen, riep hij uit:

— Wij hebben hem, mylord.

Nu was Zijne Lordschap pas die zelfde namiddag op zijn landgoed aangekomen; hij had nog geen tijd gevonden om kennis te nemen van de grote en de kleine gebeurtenissen, die zich te Ware tijdens zijn afwezigheid hadden afgespeeld, en hij keek dus enigszins verbaasd, en trok zijn wenkbrauwen hoog op, boven de grijze, doordringende ogen.

Maar de commissaris sprak al weer verder in het toestel:

— Neen, naar het bureau, ik kom dadelijk, heeft hij al iets losgelaten? Wat zeg je, liep hij maar te lachen? Nu, dat zullen wij hem wel afleren. Laat hem in ieder geval flouilleren, ik kom onmiddellijk.

Hij legde het toestel neer, en wreef zich in de handen. Zijn kleine, zwarte oogjes schitterden van trots en voldane ijdelheid, toen hij zich tot zijn bezoeker wendde met de woorden:

— Ik geloof te mogen zeggen, mylord, dat wij dat zaakje in notime hebben opgeknapt, zonder de hulp van die potkijkers van Scotland Yard. U zult moeten toestemmen, dat wij er niet lang over gedaan hebben.

— Ik zou gaarne alles toestemmen wat gij maar wilt, commissaris, zei de bezoeker glimlachend, als ik maar wist, waar het over ging.

— Weet zij dat niet? vroeg Bull-

finch met een mengeling van verontwaardiging en ongeloof. De hele stad spreekt ervan. Iedereen is er vol van. Er is gisteren uit de brandkast van de Landbouwbank een bedrag van 8000 pond sterling gestolen.

Lord Aberdeen spitste de lippen tot een zacht gefluit, en zei:

— Dat is een heel groot bedrag, voor een plaats als Ware.

— Ik geloof dat het zelfs voor Londen niet onaanzienlijk zou zijn, mylord, zei de commissaris, een weinig op zijn tenen getrapt naar het scheen, want hij wilde niet gaarne de betekenis van de diefstal verminderd zien.

— En... heb ik het goed begrepen, heeft men de inbreker reeds?

— Geen inbreker, mylord. De diefstal moet op klaarluchte dag zijn gepleegd. En Lonsdale is de dader, of ik wil mijn hoofd opeten.

Dit was een liefkoosde uitdrukking van commissaris Bullfinch, die hij nog mooier vond dan « ik mag een staart krijgen. »

— Lonsdale... Harry Lonsdale, bedoelt gij? vroeg Lord Aberdeen verbaasd. Ik geloof dat hij niet ver van mijn huis woont, met zijn moeder. Ik wist eigenlijk niet dat die jonge man bij de Landbouwbank in betrekking was.

— Hij zegt ook altijd dat hij het doet om iets om handen te hebben, zei de commissaris schouderophalend. Een echte bluffer. Hij liet zich nog al voorstaan op zijn vermogen. Het blijkt nu wel, op welke manier hij zijn rijkdom verzamelt.

— Zijn moeder is immers de weduwe van de oude Lonsdale, die destijds frauleus...

— Precies, mylord, viel de commissaris zijn bezoeker in de rede, terwijl hij nog al onbeleefd zijn polshorloge raadpleegde. Dat is een heel rare zaak geweest, destijds. Ik hoor dat de schuldeisers allen tevreden zijn gesteld, en ik wil mijn hoofd opeten, als ik begrijp hoe dat in zijn werk is gegaan. Overigens, het is alleen de moeder van Lonsdale die dat beweert. Een erg trotse dame, moet gij weten.

— Dan zal haar het bericht van de

arrestatie wel erg aangrijpen, zei Lord Aberdeen meewarig, zacht het hoofd schuddend. Gij zijt natuurlijk zeker van uw zaak?

— Zo zeker als de logica iemand maar kan maken, mylord, antwoordde Bullfinch. De jongeman verdiende daarginds zoiets van dertig pond per maand, zijn vader liet hem niets na dan schulden, en nu leidt hij een leventje als een prins. Kunt u verklaren, waar dat geld vandaan komt?

Weer gingen de wenkbrauwen van Zijne Lordschap een eind de hoogte in, en koel kwam het over de dunne lippen:

— Geachte commissaris, ik geloof niet dat ik getuige ben in deze zaak. Ik dacht inderdaad dat Harry Lonsdale welgesteld was, of tenminste op een behoorlijke voet kon leven. Ik enken dat dertig pond sterling per maand niet veel is, maar ik zou zo iets niet achter hem gezocht hebben, dat is zeker.

Bullfinch zette een gezicht, alsof hij een splinternieuwe, hoogstoorspronkelijke waarheid ging verkondigen, toen hij geheimzinnig zei:

— Stille waters hebben diepe gronden, en nu spijt het mij zeer, maar mijn plicht roept mij...

— Ik zou het mij zelf nooit vergeven, als ik de oorzaak zou zijn dat gij die plicht zoudt verzuimen, zei de bezoeker. Ik ben zeer nieuwsgierig naar de uitslag van uw verhoor. Een arrestant, die op weg naar het politiebureau loopt te lachen, dat komt niet dikwijls voor. Tenminste niet wanneer hij schuldig is.

— Het zal wel het lachen zijn geweest van een boer die kiespijn heeft, zei de commissaris grimmig, maar als gij belang stelt in de jonge schavuit, mylord, dan nodig ik u uit, mij naar het bureau te vergezellen.

— Dat aanbod aanvaard ik gaarne, commissaris, maar verbiedt de wet niet, dat ik aanwezig ben bij het eerste verhoor?

Toen sprak commissaris Bullfinch die avond het tweede zwaar wegende en machtige woord:

— De wet in Ware, mylord, herijnt

Dus als gij lust hebt, kunt gij in een hoekje het eerste verhoor gerust bijwonen. Ik weet wel dat gij geen misbruik van vertrouwen zult maken. Hij zal natuurlijk dadelijk door de mand vallen. Het bureau is op weg naar uw landgoed. Wanneer ik soms van uw wagen...

— Dat spreekt vanzelf, commissaris, antwoordde Lord Aberdeen, mijn auto is tot uw beschikking. En ik dank u voor uw bereidwilligheid, om mij in staat te stellen, eens te vernemen wat de jonge Lonsdale te berde heeft te brengen.

De commissaris verliet voor een kort oogenblik het vertrek, om vlug zijn uniformjas aan te trekken en zijn pet op te zetten. Even later troonde hij als een ware koning naast zijn bezoeker in de comfortabele ruime tweezitter.

De rit duurde geen vijf minuten. Het hoofdbureau van politie was gevestigd in wat vroeger een fraaie, naar oude trant gebouwde boerderij was geweest. Er waren maar twee cachotten in, en dat was voor het zachtmoedige Ware ruimschoots voldoende.

Bullfinch begaf zich aanstonds naar zijn privé-kantoor, door Lord Aberdeen op de voet gevolgd, nam daar plaats aan zijn bureau, wisselde op zachte toon een paar woorden met zijn griffier, en kwam toen eigenhandig een stoel brengen aan Lord Aberdeen, die in het verste hoekje van het vertrek plaats nam, half verscholen achter een tochtscherm, en zo volkomen in de schaduw, dat er van zijn gelaat niet het minste te onderscheiden viel.

Toen klonk de barse commandostem van commissaris Bullfinch:

— De zaak van de Landbouwbank. Laat de arrestant hier komen.

De deur ging open, en met een reusachtige agent aan zijn zijde, trad Harry Lonsdale het vertrek binnen.

De arrestant was een grote, slanke en goed gebouwde knaap van omtrent drie of vierentwintigjarige leeftijd, met stevige schouders, en een open gezicht, waarin dadelijk de heldere ogen, en de grote, rechte neus opvielen. Hij was in avondtoilet gekleed, maar droeg daarbij een slappe hoed en een gewone brar-

jas.

De reusachtige agent had het valiesje in zijn hand, hetwelk Lonsdale bij zich droeg, toen hij gearresteerd werd.

Lonsdale keek van zijn hoogte van bijna zes voet een oogenblikje verbaasd rond, en toen scheen zijn gelaat plotse-ling te betrekken, en de glimlach verdween.

— Ja, ja, nu wordt het ernst, grinnikte de commissaris, die de verandering gezien had. Komaan, wij zullen die zaak eens vlug opknappen. Uw naam?

— Harold Exeter Lonsdale.

— Geboorteplaats en ouderdom?

— Cheswick, drieentwintig jaar.

— Tegenwoordige woonplaats?

— « Craw Hall » Abbey Lane, Ware.

— Beroep?

Voor het eerst scheen de jongeman met zijn antwoord te aarzelen, maar het duurde maar kort en zei:

— Klerk in de afdeling cheques van de Landbouwbank in Ware.

— Kunt u zich enig denkbeeld vormen van de rede, waarom ik u heb laten arresteren? vroeg Bullfinch, zich achterover in zijn stoel werpend, en met het gezicht van een man, die een bijzonder fijne zet op het schaakbord heeft gedaan.

— Jawel, luidde het antwoord, u denkt dat ik 8000 pond op de kop heb getikt, en nu lachte hij weer, een vrolijke lach, die al zijn witte gaven tanden ontblootte.

De commissaris kwam met een ruk overeind. Hij was uit zijn humeur. Dit was er een van het soort arrestanten, dat last veroorzaakt. Dit was een van die vervloekte humoristen, die altijd lachen, en met alles een grapje maken.

— Moet dit betekenen dat u ontkent, iets met de zaak uitstaande te hebben? vroeg hij nijdig.

— Natuurlijk ontken ik dat. Waarom zou ik dat geld weggenomen hebben. Ik heb geld genoeg. En andermans duiten heb ik niet nodig.

— Vertelt u mij eens, vervolgde de commissaris, u bent immers een zoon van wijlen Douglas Lonsdale, de bankier?

— Jawel, commissaris.

— Als ik mij niet vergis, dan waren de zaken van uw vader bij zijn dood, niet wat zij wezen moesten. Men mompelde iets van een frauduleus...

De jonge Lonsdale kwam een stap naderbij, en onwillekeurig week Bullfinch achteruit in zijn stoel, want het gelaat van de jonge man had een opvallende verandering ondergaan. Hij was doodsbleek geworden, en zijn gezicht was woest vertrokken, toen hij de commissaris toebeet:

— Zwijg daarover. Het heeft niets met deze geschiedenis te maken. Ik wil niet, dat u de nagedachtenis van mijn vader beledigt. Alles is na zijn dood geregeld. Niemand is een cent te kort gekomen.

— Ik denk er niet aan om de naam van uw vader te besmeuren, zei Bullfinch, uit zijn humeur. Ik zou alleen maar willen weten, hoe gij dan aan al het geld, waarover u spreekt gekomen zijt. Het moet toch ergens vandaan zijn gekomen. En als men dertig pond sterling per maand verdient...

Het bleef stil in het vertrek. In zijn hoekje luisterde Lord Aberdeen aandachtig toe, zonder een beweging te maken. Eindelijk, na een lange poos, kwam het antwoord, kortaf:

— Ik heb op de beurs gelukkig gespeculeerd.

De commissaris haalde de schouders op. Hij begreep dat hij het over een andere hoeg moest gooien. Van een vlotte bekentenis was blijkbaar geen sprake. Neen, dit was een lastig, onaangenaam feerschap, dat misschien nog moeite genoeg zou veroorzaken. Hij begon opnieuw:

— U hebt op de bank immers het recht, over de brandkast te gaan?

— Dat recht heb ik, en ik deel het met drie of vier collega's, om van de kassier te zwijgen, antwoordde Lonsdale rustig.

— Maar gij zijt gisteren met twee andere jongelui blijven overwerken. Het is gezegd dat gij op spoed hebt aangedrongen. Het schijnt dat gij bijzonder veel haast had. De beide anderen waren Jack Tucker en Philip Auerbach. Zij beiden zijn vanochtend als ge-

woonlijk op het kantoor gekomen; gij echter niet. Het onderzoek heeft dit uitgewezen. Gij zijt pas in de namiddag na de lunch verschenen. Welke motief hebt gij daarvoor aan te voeren?

— Geen ander, dan dat ik geen zin had om eerder te komen.

— Een prachtig motief, spote de commissaris, maar men zou het ook op een andere wijze kunnen opvatten. Men zou, bij voorbeeld, kunnen zeggen, dat gij eerst het weggenomen geld hebt willen verbergen.

— Ik zal geen moeite doen het met redenen omkleed, te ontkennen. Gij kunt denken en zeggen wat gij wilt, zei Lonsdale koel.

— Ik zal zo vrij zijn, zei Bullfinch nijdig. Gij hebt op de bank als reden opgegeven, dat gij ziek waart, maar het staat vast, dat gij gisteravond in Londen zijt geweest. Uw moeder zelf heeft het verklaard, toen ik haar gisteravond liet ondervragen.

— En wees maar blij, dat die ondervraging niet lang heeft geduurd, zei Lonsdale dreigend. Mijn moeder was er vanochtend nog van over stuur. En als zij van deze arrestatie hoort, zij die zo fier is, en zo hoog in haar wapen...

— Daaraan hadt gij eerder moeten denken, zei Bullfinch scherp, en vervolgde, het staat dus vast dat gij naar Londen zijt geweest. Wat deedt gij daar?

— Ik ben naar een schouwburg geweest.

— Alleen?

— Ja, alleen.

— Is het uw gewoonte, om na affloop van een toneelvoorstelling op straat ruzie te maken en te gaan vechten?

Lonsdale gaf geen antwoord. Hij had de lippen op elkaar genepen, en keek stug voor zich uit.

— Hoe komt gij aan die wond bij uw rechter wenkbrauw?

Met een langzaam gebaar bracht Lonsdale zijn hand aan zijn voorhoofd. Dicht naast het oog, ter hoogte van de rechter wenkbrauw waren twee pleisters kruislings over elkander geplakt.

— Ik ben op straat aangevallen door een vent, die het op mijn portemonnaie

voorzien had, en daar heb ik mij natuurlijk tegen verzet, antwoordde hij eindelijk. Ik kan echter met de beste wil van de wereld niet inzien, wat dat onbeduidende woordje te maken zou hebben met...

— De beoordeling daarvan kunt gij gerust aan mij overlaten, antwoordde Bullfinch op dezelfde vinnige toon. Het is best mogelijk, dat gij met het gestolen geld in Londen goede sier hebt willen maken, en dat het daarbij op een vechtpartij met uw vrienden en vriendinnen van een nacht is uitgelopen.

Weer maakte Lonsdale een dreigend gebaar, maar toen verhelderde zich eensklaps zijn gelaat en hij barstte in een vrolijk gelach uit.

— Ha, ha. Laat ik mij toch niet boos maken. Die vrienden, en vriendinnen, van één nacht, vind ik onbetaalbaar... een prachtidee. U moet romanschrijver worden... u hebt veel fantasie, maar nu moet u eens luisteren, geachte commissaris, ik ben nog nooit met u in aanraking gekomen, en ook deze keer zal ik dat wel niet doen. Gij kunt mij niet vasthouden. Het is te onzinnig. Ik heb die 8000 Pond niet. Ik weet niet wie ze wel heeft. Ik heb werkelijk een robbertje gevochten en ik heb vanochtend eens goed willen uitslapen, en dat is alles.

— Het is mogelijk, dat zullen wij dan wel eens onderzoeken, zei de commissaris droog. Wilt U ons zeggen, waar u vanavond geweest bent?

— In Londen, antwoordde Lonsdale kortaf.

— Weer naar een schouwburg?

— Neen. Naar een honden- en spenspel.

— Grapjes tot slot? Nu die krijgen wij er wel uit. Zijn koffertje Grey.

Een der agenten zette het koffertje op de tafel voor de commissaris. Deze opende het, en haalde er enkele voorwerpen uit, een pakje, gewildkeld in het pakpapier van een groot warenhuis, met de firmanaam bedrukt, een kleine portefeuille van glimmend wasdoek, een paar splinternieuwe tennisschoenen, met het prijskaartje er nog aan, en nog enkele andere dingen.

Lonsdale keek bleek en zwijgend toe, terwijl Bullfinch de portefeuille opende. Er viel een half spoorkaartje uit. Hij bekeek het aandachtig, nam toen het paar tennisschoenen ter hand, en tusslotte het pakje van het warenhuis, keek op, om de arrestant scherp aan te zien, en zei toen hard:

— Welke reden hebt gij om ons voor te liegen? Deze schoenen zijn splinternieuw en zij zijn in Cambridge gekocht. Dit pakje is uit het warenhuis Swanfield & Edgar te Cambridge. Dit spoorkaartje draagt de datum van heden en de bestemming is Cambridge. Waarom hebt gij ons voorgelogen?

Er kwam geen antwoord.

Er lag een starre, als bevroren uitdrukking op het jonge, knappe gezicht van Harry Lonsdale.

De commissaris haalde de schouders op, en bekeek nogmaals het spoorkaartje. Het was een retourbiljet, dat dus niet gebruikt was. Lonsdale moest dus met een ander vervoermiddel, waarschijnlijk een auto zijn teruggekeerd. Het was een rit van een paar uren.

Hij maakte de kleine portefeuille nog eens open, en onderzocht de inhoud. Hij vond er een reçu in en enige bankbiljetten.

Er was nu volstrekt niets hoorbaar in het vertrek, tot dat de stem van Bullfinch weer klonk, die afgemeten vroeg:

— Wilt gij mij eens zeggen, Mijnheer Lonsdale, hoe of gij aan het geld gekomen zijt, om vanmiddag op de Middenstandsbank te Cambridge een bedrag te deponeren van zeventienhonderd pond sterling, van welk bedrag ik het reçu hier in de portefeuille vind?

— Laten we aannemen dat ik het eerlijk verdiend heb, antwoordde Lonsdale onverschillig, maar zijn gelaat was bleek.

— Zo? Laat ik u dan mogen bewijzen, mijnheer Lonsdale, dat ik nu en dan ook wel eens grappig kan zijn, zei Bullfinch met een brede lach. Van deponeren gesproken, ik deponeer u vannacht in een van onze cachtotten.

HOOFDSTUK III

HET DEPOSITO VAN £. 7500

Lonsdale stond een oogenblik doodsbleek voor zich uit te staren. Toen stamelde hij:

— Jullie zijn gek. Wat een dwaasheid. Er zijn geen bewijzen. Wat moet mijn moeder van mij denken?

Hij zweeg plotseling, want hij zag uit de schemering achter in de kamer een man opstaan van een stoel, half achter een tochtscherm verborgen, die naar voren kwam en zei:

— Als u het mij toestaat, Mijnheer Lonsdale, zal ik uw moeder wel op de hoogte brengen. Ik ben uw buurman, al weet gij dat misschien niet. Ik ben Lord William Aberdeen.

Lonsdale liet een zonderling geluid horen, dat veel op een snik geleek, en greep de hand van de oudere man, terwijl hij er met moeite uitbracht:

— Als u dat zou willen doen, Mylord, ik zou het nooit vergeten. Mijn moeder is alles voor mij, naast een zekere jonge dame, en ik weet zeker dat het een vreselijke schok voor haar zou zijn, als ze het plotseling van een ander zou moeten vernemen. Geloof u dat ik het gedaan heb, mylord?

De ander keek hem een oogenblik onderzoekend aan, en zei toen wacht:

— De geest is gewillig, maar het vlees is zwak, Lonsdale, maar, neen, als ik u goed aankijk, kan ik niet de overtuiging opbrengen, dat gij tot zo iets in staat zijt. Ik zal mij nu haasten, uw moeder te bezoeken. Verwachtte zij u op een zekere tijd thuis?

— Ja zeker, en ik weet dat zij zich nu reeds ongerust maakt en zich afvraagt waar ik blijf.

— Dan zal ik geen tijd verloren laten gaan. Als het wordt toegestaan, zal ik u morgen komen bezoeken. Hebt gij mij soms nog iets bijzonders op te dragen?

De jongeman scheen een oogenblik te aarzelen, het bloed steeg hem even naar de wangen, maar hij zei:

— Neen, dank u. Zij zal het vroeg genoeg horen. Het zal morgen wel in de krant staan, en dan komt ze mij wel bezoeken. Trouwens, ik ben ervan overtuigd, dat de politie mij morgen vrij zal moeten laten. Er zijn geen bewijzen.

— Maar kunt gij niet zeggen, hoe gij aan het geld gekomen zijt, dat gij vandaag op de bank in Cambridge gestort hebt?

Waar scheen Lonsdale zich te moeten

bedenken, en dat kostte hem blijkbaar moeite, want zijn gelaat vertrok op pijnlijke wijze, voor hij ten antwoord gaf, aarzelend en onzeker:

— Neen, dat kan ik werkelijk niet zeggen. Ik kan alleen zeggen: dat geld was mijn eigendom, en ik heb het op eerlijke wijze verkregen.

Lord Aberdeen keek de jongeman een ogenblik doordringend aan, haalde even de schouders op, en zei toen:

— Ik geloof dat het goed voor u zal zijn wat meer vertrouwen te stellen in uw advocaat. Als gij tegenover hem dezelfde geheimzinnigheid betracht, kan het er nog donker genoeg voor u gaan uitzien. Commissaris, ik dank u voor uw bereidwilligheid en, ik hoop van harte dat gij reeds morgen als eerlijk man zult bekennen, dat gij u vergist hebt, omdat gij niet anders kunt.

Hij knikte Lonsdale nog eens toe, die juist zou worden weggevoerd, en verliet toen snel het vertrek. Hij stapte in zijn auto, en reed naar het huis, hetwelk Mrs. Lonsdale op een der fraaiste plekken, even buiten het stadje bewoonde. Daar zijn weg hem langs zijn eigen bungalow voerde, stopte hij daar even, en liet een zacht gefluit horen, waarop dadelijk een raam werd geopend, en een luik werd opengeklapt.

— Jij daar, Charles? vroeg Lord Aberdeen zacht vanuit de duisternis.

— Ja, heb je mij nodig?

— Dat is te zeggen; ik verzoek je mij te willen vergezellen. Wij gaan naar Mevrouw Lonsdale.

De man daar in de verlichte kamer vroeg niet verder, sloot het raam, een paar tellen later ging de voordeur open en dadelijk weer dicht en Charles Brand liep met veerkrachtige stap het tuinpad af.

Het fraaie huis met rieten dak stond in een grote tuin, en de twee onafscheidelijke vrienden konden zacht met elkaar praten zonder vrees voor onbescheiden oren.

— Iets bijzonders? vroeg Brand, zodra hij naast de auto stond.

— Harry Lonsdale is zoeven gearresteerd, op beschuldiging, de 8000 pond uit de brandkast van de Landbouwbank te

hebben weggenomen, waarvan je wel gelezen zult hebben, luidde het antwoord.

— Hoe weet je dat? vroeg Brand naderbijkomend.

— Ik was aanwezig bij het eerste verhoor. Het schijnt dat hij een groot bedrag op een bank te Cambridge heeft gestort.

— Lieve hemel. Waarom juist te Cambridge?

— Ja, dat is het vreemde van het geval. Misschien, omdat het wat ver uit de buurt is. In ieder geval zullen wij de zaak eens grondig onderzoeken, Charles, en daarom zullen wij voorlopig weer John Raffles worden en de huid van Lord William Aberdeen afstropen. Er is in deze hele zaak iets raadselachtigs. De jongeman wil zich niet uitlaten over iets dat van belang is en dat hem misschien zou kunnen redden, als hij zijn mond maar verkoos open te doen. Hij heeft 7500 pond op die bank geplaatst.

— Sapperloot, dat is een groot bedrag zei Brand verschrikt, terwijl hij naast de Grote Avonturier plaats nam. Hoe kwam hij daaraan?

— Ja, daar schuilt juist het eigenaardige, antwoordde Raffles, terwijl hij contact maakte, want deze feiten staan al vast: Zijn vader liet hem niets na dan schulden, en zijn salaris is niet zo groot. Toch leven hij en zijn moeder in een zekere weelde. Hij laat zich daar niet verder over uit en zegt dat hij gelukkig op de beurs is geweest. De jongen is in een moeilijk parket, en dat is voor een groot gedeelte zijn eigen schuld. De commissaris van politie heeft hem een paar keer op een leugen kunnen betrappen. Zo zei hij bijvoorbeeld dat hij vandaag naar Londen was geweest, maar uit zijn spoorkaartje bleek dat hij in Cambridge moet geweest zijn.

— Zijn spoorkaartje? herhaalde Brand verwonderd. Dat heeft hij toch aan de controle moeten afgeven?

— Het was een half kaartje, een retourbiljet, dat maar voor de helft was gebruikt. Het waarschijnlijkste is dus dat hij met een auto in plaats van met de trein van Cambridge is teruggekomen.

— Heel zonderling. Wat kan hij daar

hebben gedaan?

Raffles haalde de schouders op, en zei:

— De politie zal het wel weten uit te vinden.

Raffles stopte tien minuten later voor een van die onderwetsse fraal begroeide landhuisjes, die zo goed passen in het Engelse landschap. Het had maar een enkele verdieping, en zowel boven als beneden zag men licht branden.

Ergens in het huis sloeg dadelijk een hond aan, en toen Raffles had aangeheld, werd dat blaffen scheller en luider, tot dat een zachte stem een bevel sprak, en de hond zweeg.

Er kwam een oud, grijs hoofd te voorschijn achter het smalle traliewerk in het deurpaneel, en een stem die een beetje bedeesd klonk, vroeg:

— Wie is daar? Wat wenst gij, mijnheer?

— Ik ben Lord Aberdeen, uw buurman, mevrouw, antwoordde Raffles, zijn hoed afnemend. Ik heb mijn secretaris Brand bij mij. Wij zouden u wel gaarne een ogenblik willen spreken.

Het moederlijk gevoel moest bij de kleine, grijze vrouw daar achter de deur wel heel sterk ontwikkeld zijn, want zij dacht onmiddellijk aan haar zoon en vroeg met een stem, die ietwat onzeker klonk.

— Komt u, om Harry? Er is toch niets met hem gebeurd? Hij is al meer dan een uur over zijn tijd. Toch geen... geen ongeluk?

— Stel u gerust mevrouw, hij is gezond en springlevend... alleen maar een onaangename kwestie waardoor hij verhinderd is om voorlopig thuis te komen. Hij stond mij toe u dit te gaan zeggen.

Een tengere hand opende onmiddellijk de voordeur en een klein, wit gezicht werd beurtelings naar Raffles en Brand opgeheven, zodra het tweetal in de tamelijk brede gang stond, aan weerszijden met rietmatten bekleed tot op manshoogte.

Bij de trap, wat verder op, stond een jong meisje, heel donker van haar, met grote, lichtblauwe ogen. Ze was lang en slank bijna mager en stond blijkbaar op het punt uit te gaan, want ze droeg mantel en hoedje, en knoopte juist een

handschoen dicht. Raffles had nooit kennis met haar gemaakt, maar hij wist dat het meisje Leonore Tumble was, de dochter van de kostschoolhouder.

— Is er iets met Harry? vroeg ze naderbijkomend.

Haar stem klonk enigszins schrill, en haar ogen waren wijd geopend.

— Ik ben zeker, dat het niet veel om het lijf heeft, Miss Tumble, antwoordde Raffles, na zijn buiging te hebben gemaakt. U moet er vooral niet van schrikken. Het zal wel heel gauw blijken, dat alles een afschuwelijk misverstand is. Het gaat om die kwestie in de Landbouwbank.

De oude vrouw greep naar haar voorhoofd, en staarde Raffles met grote, angstige ogen aan.

— Wat kan mijn jongen daarmee te maken hebben, mylord? vroeg ze nauwelijks verstaanbaar.

— Het is mijn overtuiging, mevrouw, dat hij er niets mee uitstaande heeft, antwoordde Raffles.

— Maar waarom is hij dan niet op tijd thuis gekomen? Waarom laat hij ons zo ongerust op hem wachten?

— De zaak is, dat hij dat bezwaarlijk kan doen, mevrouw, antwoordde Raffles. De politie houdt hem tijdelijk op het bureau vast; men vindt dat er enige zaken wat duister zijn, en wil die nader onderzoeken.

— Gearresteerd? riep het jonge meisje, terwijl ze nerveus aan haar handschoen trok. Hoe is het mogelijk? Wanneer gebeurde het? Het is toch vanzelf sprekend, dat hij ons zou hebben gewaarschuwd.

— Maar hij stelt u en zijn moeder in de eerste plaats, er van in kennis, door mij, zei Raffles. Mevrouw, maak u toch niet overstuur. Ik zeg u immers, dat het hele geval spoedig opgehelderd zal worden.

Het kleine oude dametje leunde roerloos tegen de muur, zij had de hand op het hart gedrukt, en bewoog heel zacht en langzaam het hoofd.

Raffles had haar hand gegrepen, en ging voor op zijn overtuigende toon:

— Wilt ge mij niet geloven, mevrouw? Ik was er bij. Ik weet zeker, dat alles

spoedig in het reine zal zijn. Zodra uw zoon maar alles wil zeggen...

— Maar waarom zegt hij dan niet alles? riep Leonore Tumble, stampvoetend. Wat een malle historie is dat. Wat valt er te verzwijgen? Als hij het niet gedaan heeft, waaraan ik niet twijfel, waarom zegt hij dan niet alles?

Raffles nam het meisje een ogenblik met zijn koele alles doordringende blik op, en zijn antwoord luidde:

— Waarschijnlijk zal hij daar wel zijn reden voor hebben, Miss Tumble. Ik begrijp dat het voor u zeer onaangenaam is; voor hem toch nog altijd iets meer.

Het meisje kneep de lippen op elkander, trok de schouders op, en zei spijtig:

— Geen wonder dat wij vruchteloos anderhalf uur op hem gewacht hebben. Wanneer werd hij gearresteerd?

— Om elf uur, dichtbij het tuinhuis van dit huis, toen hij uit Cambridge terugkwam.

— Uit Cambridge? herhaalde het meisje verwonderd. En hij zou naar Londen gaan. Vertelde hij aan de Commissaris van politie dat hij in Cambridge was geweest?

— Neen, miss, hij zei dat het Londen was, maar zijn spoorkaartje en nog iets anders in zijn koffertje wezen uit, dat het Cambridge moet zijn geweest, antwoordde Raffles kortaf.

Het meisje had haar handschoen eindelijk dicht. Haar gelaat stond hard en koud. Zij deed een stap naar de deur, en zei:

— Ik begrijp niet waarom hij de waarheid niet gezegd heeft; dat zal zijn zaak niet beter maken. Ik kan mij ook niet voorstellen wat hij in Cambridge te maken had. Hij heeft dus ook mij iets voorgejokt.

— Ik hoop dat hij het spoedig zal kunnen ophelderen, zei Raffles. Mevrouw, ik moet nu gaan, want het is al laat.

De oude dame knikte alleen maar. Zij had zwijgend naar de woorden van het meisje geluisterd met iets van angst in haar blik. Ze prevelde nu bijna onhoorbaar:

— Ik zal Bowman zeggen, dat hij je ~~even met de auto naar huis moet bran-~~

gen. Je gaat hem toch zeker morgen dadelijk opzoeken?

— Dat... dat denk ik wel, mevrouw. Maar het is een ellendige kwestie. Waarom verbergt hij iets?

De oude dame gaf geen antwoord. Ze was wat verder de gang ingegaan, en drukte op een belknop, dicht bij de trap. Aldra klonken er sloffende schreden en een oude dienstbode van zeker wel zestig jaar, kwam te voorschijn, een van die prachtexemplaren, die een deel van het gezin vormen, en waarvan het ras langzamerhand uitsterft.

— Zeg aan Bowman dat hij met de auto voorkomt, om Miss Tumble naar huis te brengen, Catherine, zei Mevrouw Lonsdale zacht.

De oude dienstbode knikte, en vertween.

Dadelijk vroeg de oude dame, terugkerend naar Raffles:

— Waar is hij? Heeft hij het goed? Wordt er voor hem gezorgd? Zou ik nu dadelijk naar hem toe mogen?

— Ik vrees dat dat laatste wel niet mogelijk zal zijn, mevrouw, maar morgenochtend zult gij zeker wel kunnen gaan. Ik herhaal, dat uw zoon gezond en opgewekt is, en zelf overtuigd, dat men hem morgen op vrije voeten zal moeten stellen.

— Zijn er... bewijzen... ik bedoel... waarop steunt eigenlijk die dwaze verdenking?

— Op verschillende redenen, mevrouw. Harry was met twee andere klerken het laatst bij de geopende brandkast, hij kon er geld uitnemen en inleggen, maar het voornaamste is wel, dat hij vandaag 7500 pond sterling gedeponeerd heeft op de Middenstandsbank te Cambridge.

Het meisje, dat bleek en zwijgend en met hetzelfde strakke gezicht bij de deur had gestaan, liet en kreet van verbazing horen, en riep:

— Zoveel geld? En waarom in Cambridge?

Raffles zweeg.

Hierin school immers juist het raadselachtige.

Hoe kon iemand zoveel geld hebben, met zulk een betrekkelijk laag salaris,

en die lange jaren achtereen aan het afbetalen van de schulden van zijn vader was geweest? Want Raffles kon geen geloof hechten aan dat speculeren, noch aan dat gelukkige wedden op de renbaan. Zulke dingen gebeuren alleen maar in boeken. En toch was een enkele blik om hem heen voldoende om hem te laten zien, dat de familie Lonsdale in ieder geval zeer welgesteld was. Het huis was keurig en modern ingericht, hij wist dat er een personeel was van vier personen, met inbegrip van de chauffeur,

die tevens als huisknecht fungeerde en de oude tuinman.

Hoe kon dat alles betaald en onderhouden worden met een salaris van dertig pond sterling in de maand. Hij zei zacht:

— De commissaris van politie denkt daar op het ogenblik nog anders over. Die zegt...

Op dat ogenblik ging de deur open, en Bowman kwam, de pet in de hand, zeggen, dat de auto wachtte.

HOOEDSTUK IV

DE BANKBILJETTEN

Leonore Tumble stak de oude dame de hand toe, en zei:

— Ik hoop Harry morgen te kunnen bezoeken, mevrouw. Ik wens u sterkte toe. Het bericht heeft mij erg getroffen. Heel erg. Het is verschrikkelijk voor ons allen. De naam van mijn vader... Nu, morgen kom ik wel even bij u aanlopen.

Raffles en Brand werden gelukkig gemaakt met een hoofdknikje, en toen ging Leonore Tumble op hoge, slanke benen de gang en de deur uit, en liep haastig naar de auto die voor het hek geparkeerd stond.

Raffles keek een ogenblikje naar het smalle, bleke gelaat, waarop nog altijd die trek van smartelijk ongeloof lag, en zei toen:

— Dit is... de aanstaande vrouw van Harry?

De oude vrouw keek hem aan. De vraag was heel eenvoudig geweest, maar de oude dame had de bedoeling van de vrager begrepen. Zij slaakte een zucht, en prevelde half voor zich heen:

— Dat zij zo harteloos kan zijn. Dat hij haar zo slecht gekend heeft, mijn jongen. Zij dacht het eerst aan zich zelf, aan de naam van haar vader, en hij houdt zoveel van haar, mylord.

— Misschien zal dit nog wel veranderen, mevrouw, zei Raffles zacht. Zoudt gij mij nu een paar vragen willen beantwoorden, die het mij misschien mogelijk maken, een duidelijker inzicht in

deze vreemde geschiedenis te krijgen?

— Natuurlijk, mylord, antwoordde Mevrouw Lonsdale haastig. En nu pas kwamen de waterlanders te voorschijn, zodat zij haar ogen moest betten met het zakdoekje, dat zij steeds in de hand had gehouden. Mijn jongen kan het niet gedaan hebben, onmogelijk. En als gij zegt, dat hij iets verzwijgt, ofschoon hem dat zou kunnen redden, dan begriep ik het niet, dan begriep ik daar iets van.

— Misschien heb ik mij te sterk uitgedrukt, als ik sprak van «redden» mevrouw, maar het staat vast dat hij oorspronkelijke verklaringen heeft moeten herroepen, omdat het aperte onwaarheden waren.

— Maar waarom dan toch? steunde de oude dame?

— Dat wil ik juist trachten te doorgronden, zei Raffles. Uw zoon zou dus vandaag naar Londen gaan. Heeft hij u dat uitdrukkelijk gezegd?

— Ja zeker vanochtend.

— Het is een werkdag; hij moest dus op zijn kantoor vrij vragen?

— Ja, maar dat had hij eergisteren al gedaan. Zij gaven hem daar trouwens wel eens meer een vrije dag, als hij erom vroeg. Ziet u, mijn zoon behoefde die betrekking niet aan te nemen, maar hij had graag iets te doen, hij was daar mij of meer volontair.

— Zijn salaris bedroeg dertig pond in de maand?

— Dertig pond? Neen, mylord, dat moet u verkeerd verstaan hebben. Het is beslist veel meer, antwoordde het oude dametje verontwaardigd.

— Maar dat heeft hij toch voor de commissaris verklaard, zei Raffles, wiens verbazing voortdurend toenam.

— Daar begrijp ik niets van, zei Mevrouw Lonsdale.

Terwijl zij spraken, had zij de deur geopend van een kleine ontvangkamer, en dadelijk sprong nijdig keffend een Schotse terrier uit zijn mand en kwam op Raffles toe, blijkbaar met niet al te goede bedoelingen.

— Wees voorzichtig mylord, zei Mevrouw Lonsdale, de kleine rekel is niet helemaal te vertrouwen voor vreemden.

— Er zijn weinig honden die mij kwaad gezind zijn, mevrouw, zei Raffles glimlachend.

— Maar hij verhaart sedert een paar dagen heel erg, waarschuwde het oude dametje nog. Bowman komt hem nu elke dag, als Harry er geen tijd voor heeft. Wees zo goed en ga zitten. U ook, Mijnheer Brand. U moet mij excuseren, als ik mijn plichten als gastvrouw niet al te goed nakom, maar gij kunt wel begrijpen, ik ben nog een beetje in de war. Mijn jongen in de gevangenis.

— Dat nog niet, mevrouw. Hij zit voorlopig op het politiebureau. Wij spraken zoëven over zijn salaris, en als ik hem behulpzaam zal zijn, dan moeten wij daar nog wel even over doorgaan. Het onderwerp is misschien pijnlijk en toch zal het even moeten worden aangevoerd. Toen uw man overleed, bleven er nogal wat schulden niet waar?

— Niet zo heel veel, mylord, antwoordde de oude dame met een kleur. Mijn man had bijna alles kunnen aanzuiveren. Het was zeker nog geen honderd pond.

Raffles en Brand konden niet nalaten, elkander een snelle, verbaasde blik toe te werpen.

Beiden wisten dat Harry gesproken had over een passief dat op zijn minst honderd maal zo hoog was geweest, en hij moest het weten, want hij had alles

aangezuiverd. De jongeman had dus nooit iets tegen zijn moeder gezegd aangaande het grote bedrag, dat zijn vader aan schulden had achtergelaten. Dat moest wel zo zijn.

De vraag was nu slechts: Hoe verschaftte hij zich al het geld, om die schulden af te betalen en dan nog zijn moeder, zulk een gemakkelijk leventje te kunnen bezorgen? Als hij het geld niet stal of verduisterde, hoe kwam hij er dan aan?

Raffles dacht hier nog over na, toen er geklopt werd en Bowman binnentrad. De oude bediende keek zijn meesters enigszins angstig aan, toen hij stamelde:

— Mevrouw, daar zijn een paar heren van de politie, zij zeggen iets, ik begrijp er niet veel van, zij zeggen iets van huiszoeking.

De deur was opengebleven en achter het kleine gebogen mannetje waren de gestalten zichtbaar geworden van drie mannen, waarvan er een in uniform was.

Het arme oude dametje werd wit tot haar lippen, maar Raffles was onmiddellijk bij de hand, en zei geruststellend:

— Ik zal wel even met hen praten, mevrouw. Derangeert u niet. Het heeft natuurlijk niets om het lijf.

Maar de drie politiebeamten waren al binnen en de oudste, een man met een scherp gezicht, en kleine, stekende oogjes, zei, even de schouders ophalend:

— Neem mij niet kwalijk, mylord, maar dit is een kwestie die wij met Mevrouw Lonsdale zelf moeten bespreken. Wij hebben opdracht van de officier. Wij komen huiszoeking doen. Mevrouw weet zeker al van de zaak af?

— Mevrouw weet er van af, antwoordde Raffles kortaf. Wat wilt gij verder?

— Wel niets anders dan de toestemming om even de kamer van Harry Lonsdale te mogen onderzoeken. Wilt gij ons de sleutels geven, mevrouw?

— Ik... ik heb geen sleutels, kreunde het oude dametje, wanhopig naar Raffles opziende, alsof zij hem om steun smeekte, alles is open, voor zover ik weet. En hij heeft zijn eigen sleutels natuurlijk bij zich, ik bedoel die waar hij

zijn bureau mee afsluit.

De man met het scherpe gezicht liet een sleutelbos in zijn hand vallen, zodat het rinkelde en zei:

— Het was me alleen maar om de sleutel van de kamer te doen. Hierbij gaal ik wel de sleutels van het bureau vinden. Wilt u ons even de weg laten wijzen?

— Ik zal zelf wel... begon de oude dame aarzelend, maar zij zonk machteloos op een stoel neer, zodat Raffles haastig zei:

— Sta mij toe, lieve mevrouw, om in uw plaats te gaan. Bowman zal wel even meegaan. Het is immers niet noodzakelijk, heren, dat mevrouw Lonsdale u vergezelt. U ziet wel dat het haar ang heeft aangegrepen.

— Ik bied u mijn verontschuldiging aan, mevrouw, zei de man met het smalle gezicht, mijn plicht...

Het drietal verliet de kamer, voorafgegaan door Bowman en op de voet gevolgd door Raffles, die Brand achterliet in gezelschap van de oude dame om deze zo goed mogelijk te troosten en moed in te spreken.

Er verliet nauwelijks een kwartier, dat voor de oude vrouw wel een eeuwigheid moest schijnen, en toen trad Raffles weer binnen, met een opgewekt gelaat, nu geheel alleen, en zei, terwijl de bewoonster van het huis haastig opstond en hem met bange ogen tegemoet trad:

— 't Is natuurlijk zoals ik wel dacht, mevrouw, zei Raffles, de heren zijn met hangende pootjes en onverrichter zake naar het bureau teruggekeerd. Niets kunnen vinden, van wat zij ook zochten... geen spoor.

Bowman heeft hen zoëven uitgelaten, en nu nog enkele vragen, mevrouw, en dan gaan mijn vriend en ik vlug aan het werk. Ik heb op de kamer van Harry heel wat sportbladen zien liggen. Doet hij veel aan sport?

— O ja, soms meer dan mij lief is. Hij is verzot op bokwedstrijden, in de eerste plaats, en ik heb er een afschuw van. Ik kan mij niet voorstellen hoe iemand kan houden van die gure, bleefte sport.

— Uw zoon schijnt gewond te zijn, want wij zagen hem zoëven met een pleister op het voorhoofd. Gebeurt hem dat wel meer?

— Ja, maar niet vaak, zei Mevrouw Lonsdale blijkbaar zeer verlegen. Hij... hij is een beetje roekeloos... een beetje erg... Hij is al eens met zijn motorfiets gevallen, en... een twee dagen geleden heeft een ruwe kerel in Londen hem met een ladder, die hij op de schouders droeg, in het gelaat gewond.

Er vloog een bijna onmerkbaar glimlachje over het gelaat van Raffles, en hij vroeg weer:

— Heeft hij kennissen in Cambridge?

— Niet voor zover ik weet.

— Was hij van plan, en binnen kort heen te gaan?

— Ja, hij zei dat hij er nog het een en ander te doen had. Ik geloof dat hij er binnen een week weer heen moest.

— Nu iets anders. Is er vandaag in de loop van de dag bezoek voor uw zoon gekomen?

— Ja, Jack Tucker is hier even geweest, om Harry te spreken.

— Maar die wist toch dat hij voor vandaag vrij had gevraagd? Hij is toch op hetzelfde kantoor, en zelfs in dezelfde afdeling.

— Neen, hij scheen het niet te weten.

— Wat deed hij toen?

— Hij is dadelijk weer weggegaan.

Brand, die al die tijd nog geen woord gezegd had, bleef Raffles met de grootste verbazing aankijken. Ook hij begreep van die vragen niets.

Wat kon Mr. Tucker met de zaak te maken hebben? Het is waar, hij behoort tot degenen, die het laatst bij de brandkast waren gezien, maar hij was een goed vriend van Harry.

Raffles stond een ogenblik na te denken, en streek zich gedachteloos enige haren van zijn overjas, die de vriendschapsbetuigingen van Blackie daarop hadden achtergelaten.

Eensklaps scheen hem iets in te vallen.

— Kent Mr. Tucker Miss Leonore Tumble?

— O ja, heel goed, want er wordt beweerd, dat die twee vroeger zo goed

als verloofd zijn geweest, voor Leonore mijn zoon leerde kennen. Maar nogmaals, mylord, ik begrijp niet...

— Het zal u wel spoedig duidelijk worden, Mevrouw Lonsdale, zei Raffles, terwijl hij zijn hoed nam. Het is nu al laat, en wij willen u niet langer ophouden, ik beloof u echter, dat ik onmiddellijk alles zal doen wat in mijn vermogen is, om de zaak op te helderen.

— Maar kunt u, kunt u mij niet een weinig hoop geven, mylord? vroeg de oude dame smekend.

— Wel, mevrouw, morgen zijn wij misschien al veel verder, en dan zult u het dadelijk van ons horen. Hoop is er altijd, en zeker in dit geval. Tot ziens. Ik wens u een goede nachtrust.

— Mag ik zeggen, tot morgen, mylord?

— Tot morgen dan.

En toen namen de twee vrienden afscheid, en liepen, uitgeleid door Bowman en Blackie, over het smalle tuinpad naar de wachtende auto terug.

Toen zij een paar minuten hadden gereden, viel Brand uit:

— Van alle onbegrijpelijke dingen die ik ooit beleefd heb...

— Charles, het zal je allemaal duidelijker worden, als je alles weet, zei Raffles ernstig. Je zag mij met een opgewekt gelaat terugkeren van de huiszoeeking, maar dat was camouflage. Ik wilde de oude dame niet nog banger maken dan ze al was.

— Dus, dat onderzoek leverde niet veel goeds op?

— Neen, wij vonden beslist bezwarend materiaal. In een laatje van de schrijftafel hebben ze, waar ik bijstond, vijf biljetten van tien pond sterling gevonden, splinternieuwe biljetten, en een rood elastiekje, het befaamde elastiekje, waarmee het pakje bankbiljetten van de pachter was bijeen gebonden. En, nog erger, van een stuk of tien biljetten waren de nummers bekend, die vanochtend gepubliceerd zijn in de krant; vijf van die nummers stonden op die gevonden bankbiljetten.

Het bleef een ogenblik stil, en toen zei Brand op gedempte toon:

— Dat is een allehandige merkwaardige

Mij dunkt, dat er nu bijna geen twijfel meer kan zijn, of...

— Bijna Charles. Het is nog niet afdoende. Het is niet zeker, dat hij die bankbiljetten zelf in de lade heeft gelegd.

— Je bedoelt toch niet... Tucker? vroeg Brand ontgaan. Die is onmiddellijk weer vertrokken, zegt Mevrouw Lonsdale.

— Hij kan vanavond zijn teruggekeerd.

— Zonder dat iemand het merkte?

— Dat is best mogelijk. De werkkamer van Harry is gelijkvloers, en aan de achterzijde van het huis, die op de moestuin uitziet. Vergeet niet, dat Tucker hier vaak komt, en het huis door en door kent.

— Maar de hond zou hem toch gehoord hebben?

— De hond is aan hem gewend, en zal geen kink hebben gegeven.

— Intussen, dit alles zijn maar vermoedens, Edward.

— Dat weet ik, en aan vermoedens heeft de politie niets. Daarom zullen wij ons zekerheid trachten te verschaffen. Er zitten merkwaardige kantjes aan deze zaak, amice.

— Dat begin ik ook te geloven amice, zei de jongeman meesmuilend. Je hebt dingen gevraagd aan Mevrouw Lonsdale waaraan ik geen touw kon vastknopen.

— Morgen zul je misschien al de betekenis er wel van begrijpen, amice. Maar wat is dat?

Henderson had juist gestopt voor de villa van Raffles, toen zich uit de duisternis van de hoge heg een gedaante losmaakte, en een wit gezicht plotseling zichtbaar werd in het schijnsel van de kroplampen.

Het was het gezicht van een jonge vrouw, van een meisje.

Zij was eenvoudig maar keurig gekleed, en Raffles meende het gezicht te herkennen, hoe ontgaan en verschrikt het nu ook stond. Hij was dadelijk uit de wagen, nam zijn hoed af, en richtte zich tot het meisje met de woorden:

— Toch geen ongeluk, mejuffrouw? kan ik u van dienst zijn?

— Dat kunt gij, zeer zeker, mylord, en dusomstandigheid in het u te wachten,

zei een bevend stemmetje, terwijl een kleine hand als om hulp smekend naar Raffles uitgestoken werd. Ik weet dat gij mijn optreden vreemd en misschien wel onbehoorlijk zult vinden, maar ik kan er niets aan doen. Ik kan niet rustig blijven toezien. Het betreft Harry... Mijnheer Lonsdale. Ik ben Leslie Bates. Ik werk op dezelfde bank als hij, en natuurlijk heb ik van die ellendige geschiedenis gehoord. En ik wist ook, dat gij mijnheer Lonsdale uw hulp had aangeboden. Ik was hier vanavond af, maar hoorde van uw bediende, dat gij niet thuis waart.

— En toen hebt gij hier in het donker staan wachten? vroeg Raffles, afkeurend het hoofd schuddend.

— Ik zei immers al, dat het wel wat onbehoorlijk was, zei het meisje, maar ik wilde u in elk geval nog vanavond spreken, omdat ik weet dat u belang stelt in Har... in Mijnheer Lonsdale.

— Laten wij hem Harry noemen, voor het gemak, gaf Raffles glimlachend in overweging. Ik ben overtuigd, dat hij een goed vriend van u is.

— U zult mij misschien een dwaas kind noemen, mylord, maar ik kan er niets aan doen; ik kan onmogelijk werkeloos blijven toezien, terwijl hij in de gevangenis zit.

— Hoe weet gij dat hij op het bureau van politie is vastgehouden? vroeg Raffles verwonderd. Hij is pas om elf uur gearresteerd.

— De inspecteur is een neef van vader, en van hem hoorde ik het. Ik hoorde ook dat u Harry uw hulp had beloofd, en het onaangename nieuws aan de oude Mevrouw zoudt gaan overbrengen. Toen ben ik hierheen gegaan. Ik heb wat geld overgespaard, mylord. Ik ben altijd erg zuinig geweest, en er is een tijd geweest, dat ik hoopte...

Zij kon niet verder gaan, maar barstte plotseling in tranen uit.

Raffles vatte het snikkende meisje bij de bovenarmen, schudde haar zacht wat heen en weer, en zei:

— En nu zoudt gij het opgespaarde geld willen besteden, om hem te helpen? Dat is heel mooi van u, juffrouw Bates, maar dat is niet nodig. Ziet gij, ik heb

ook nog een beetje geld.

Miss Bates hief haar betraand gezichtje naar hem op en zei, met een spoor van een glimlachje:

— Ik weet natuurlijk wel, dat gij zeer vermogend zijt, en mijn onnozel beetje geld heus niet zoudt nodig hebben, maar ik zou het zo'n heerlijk denkbeeld vinden, als ik had kunnen helpen, zonder dat hij het weet. Er is natuurlijk een advocaat nodig, en er zijn altijd zoveel andere kosten.

— Luister eens: gij gelooft dus niet, dat Harry Lonsdale schuldig is? vroeg Raffles eensklaps.

— Of ik dat niet geloof? herhaalde het meisje langzaam. Natuurlijk doe ik dat niet. Tot zo iets is hij eenvoudig niet in staat. Harry Lonsdale, die uit stelen zal gaan. Een ander moet het gedaan hebben.

— En, als ik u eens zei, dat men zoëven vijf van de gestolen bankbiljetten in zijn schrijftafel heeft gevonden? vroeg Raffles zacht, haar strak aanzien-
de.

Het antwoord kwam heel rustig:

— Dan zou ik moeten aannemen, dat een vijand van hem ze er in had gedaan.

Een ogenblik was het stil. Niets deed zich horen dan in de verte het zachte geritsel van de boombladeren, en, als een zacht gegons het voorbijrijden van een spoortrein over het lange viaduct, op een afstand van omstreeks vijf mijlen.

— De romantiek is de wereld nog niet uit, zei Raffles met een glimlach, evenmin als de edelmoedige offerzin van een vrouw. Juffrouw Bates wilt u ons aanvaarden als twee bondgenoten?

— Dolgraag, antwoordde het meisje, op nabeve toon, en als er geld gestort moet worden.

— Dan zal ik niet nalaten, uit uw fondsen te putten, antwoordde Raffles. Maar nu moet gij dadelijk weer naar huis gaan; ik zal u even met de wagen thuis brengen.

Aldus geschiedde en gedurende die nachtelijke rit, zat er een klein, zwijgend meisje met een hart vol hoop, naast twee heren, die zij een uur geleden nog nooit had gezien, maar waarin zij nu al haar hoop en vertrouwen stelde.

HOEDSTUK V

HONDENHAREN EN SPORTBLADEN

De volgende dag was er volstrekt geen nieuws, maar een dagblad denkt daar anders over. De lezer wil nieuws, als het kan sensationeel nieuws, en aan die behoefte moet worden voldaan, ten koste van alles.

Dus verschenen er de volgende ochtend in de beide plaatselijke blaadjes berichten, waarin melding werd gemaakt van de vondst der vijf bankbiljetten. Raffles echter, die dit natuurlijk voorzien had, en het onmogelijk had kunnen beletten, had zijn maatregelen getroffen.

Hij had met Bowman en de oude dienstbode een kleine samenzwering gehouden, waarvan het resultaat was, dat het blaadje, waarop Mevrouw Lonsdale geabonneerd was, die ochtend op onnaspeurlijke wijze uit de brievenbus was verdwenen, en ondanks alle zoek niet kon worden teruggevonden.

Maar wegrakende ochtendbladen houden nu eenmaal de loop van Vrouwe Justitia niet tegen.

De ontdekking van die vijf bankbiljetten schiep het lot van de jonge Lons-

dale te zullen bezegelen. Er mankeerde nu nog 450 pond, maar die zou de dief wel ergens verborgen hebben.

Natuurlijk werd er in Cambridge ook een onderzoek ingesteld. De Middenstandsbank kon alleen maar verzekeren, dat er door Harry Lonsdale twee dagen tevoren een bedrag van 7500 pond sterling was gestort.

Het kon een uur of half tien in de ochtend zijn, toen de auto van Lord Aberdeen weer voor het bureau van politie stond.

Zijne Lordschap en zijn secretaris werden onmiddellijk bij de arrestant toegelaten en zij troffen hem aan in een toestand van grote neerslachtigheid, ja bijna van wanhoop.

Hij hief nauwelijks het hoofd op, toen Raffles en Brand zijn cel binnenkwamen en maakte een gebaar van moedeloosheid, voor hij Raffles de hand toestak.

— U weet er natuurlijk alles van? vroeg hij op dofte toon. Men heeft vijf

biljetten van tien pond in mijn lessenaar gevonden. Kunt u mij geloven, als ik zeg dat ik absoluut niet weet, hoe die daarin terecht zijn gekomen?

— Als gij dat zegt, zal het wel waar zijn, zei Raffles. Vertel mij eens: is die Jack Tucker een vriend van u?

— Ik ga heel veel met hem om, maar een vriend kan ik hem bepaald niet noemen.

— Dat gebeurt meer, en het is toch verkeerd, zei Raffles hoofdschuddend. Waarom gaan wij mensen, vaak zo in-tiem om met lieden, die wij onze vrienden niet zouden willen noemen? Hij is verloofd geweest met uw meisje niet waar?

— Verloofd niet, hij heeft er wel moeite voor gedaan, antwoordde Lonsdale op doffe toon. Trouwens, het komt er niet meer op aan. Ik denk niet dat het tussen Leonore Tumble en mij... mijn moeder is vanochtend al hier geweest. Gij zelf waart er bij, toen Nore...

— Ik weet het, beste vriend, antwoordde Raffles eenvoudig. En voor zover ik nog wat mensenkennis bezit, geloof ik te mogen zeggen, dat het nadeel niet geheel aan uw zijde zal zijn. Het zijn mijn zaken niet en ik heb mij er daarom niet mee te bemoeien, maar ik ben overtuigd dat er andere meisjes zijn, die zich heel wat meer van dit voor u zo ellendige geval aantrekken, en zelfs grote offers willen brengen, om u te helpen. Gij zult wel weten wie ik bedoel?

Harry keek vragend op, en even gleeed er een glimlach over zijn bleek gezicht, toen hij zacht zei:

— Toch niet... Leslie Bates? De gedachte is wel eens bij mij opgekomen, dat zij meer om mij gaf dan ik eigenlijk verdiende.

— Ja, haar bedoel ik, zei Raffles.

— Maar wat zou zij voor mij kunnen doen?

— Dat is iets, dat je straks wel zult bemerken. Ik heb beloofd, te zullen zwijgen.

Harry Lonsdale schudde het hoofd. Hij was nog jong, en hij had nog heel wat te leren. Raffles ging dus niet verder op deze tedere kwestie door, maar vroeg:

— Dus die Tucker kwam veel bij je aan huis?

— Nog al vaak.

— Heeft je moeder je verteld, dat hij er gisteren ook even is geweest?

— Ja, dat vertelde zij. U veronderstelt toch niet in ernst...

— Wat ik veronderstel, beste kerel, houd ik voorlopig nog voor mij. Ik zou niet graag iemand betichten, zonder deugdelijke bewijzen te hebben. Het is werkelijk jammer, dat jij zelf ons zo weinig terwille zijt. Je verzwijgt enige dingen, Harry. Begrijp je niet, dat dit je zaak moet schaden?

— Ik begrijp het mylord, en toch kan ik niet anders, antwoordde Lonsdale, weer op dezelfde doffe toon, maar dit weet ik, ik moet hier uit; ik moet hier bealst binnen een week vandaan.

— Voor de zeventiende juni? vroeg Raffles eensklaps.

— Ja, voor de zeventiende juni, antwoordde Lonsdale. Toen hief hij eensklaps het hoofd op, en keek Raffles aandachtig en met strakke blik aan. Waarom hebt gij juist die datum genoemd, mylord?

— Wel, dat is nog juist een week, van vandaag af te rekenen, jij zelf hebt dat tijdsverloop genoemd. Nu, in een week kan heel wat gebeuren. Hoe kom je aan die wond naast je oog, Harry?

Ook deze vraag was onverwacht gedaan, maar ditmaal scheen de jongeman op zijn hoede te zijn. Hij antwoordde schouderophalend:

— Een onvoorzichtige slag van een vent, die zijn hond wilde afranselen.

— O, ja? Gisteren was het een ladder, maar het is waar: tussen een ladder en een stok is maar een klein onderscheid. Je houdt veel van sport, niet waar?

— Ja, dat doet iedere gezonde jongeman, antwoordde Lonsdale kortaf.

— Ik zie dat mijn nieuwsgierigheid je begint te vervelen, en daarom zal ik maar mijn mond houden. Maar ik druk je nogmaals op het hart, en ik zeg het je in je eigen belang: beken oprecht hoe je aan dat geld bent gekomen.

— Er zijn nog altijd die vijf bankbiljetten, zei Lonsdale wanhopig. Als ik maar wist wie me dat gelapt heeft.

— Dat gaan wij nu juist ontdekken, beste vriend, antwoordde Raffles met een glimlach. Geef mij de hand. Ik weet zeker dat je binnen een week hier vandaan zult zijn, voor de zeventiende juni.

En nog voor Harry Lonsdale iets had kunnen zeggen had Raffles het spreekkamertje verlaten, en een ogenblik daarna stond hij weer buiten. Hij haalde diep adem, in de heerlijke, met geuren doortrokken zomervlucht en dacht misschien voor een kort ogenblik aan datgene, wat zijn eigen lot kon zijn, als zijn schrandelheid hem eens in de steek liet. Of als het toeval, zijn grootste vijand hem eens de voet dwars zette.

Wat verder stond Brand tegen die kleine geparkeerde auto te leunen, en genoot van het verrukkelijke weer.

— Wel? vroeg hij laconiek, zodra Raffles naast hem stond.

— Wel de koppige dwaas wil niets loslaten, antwoordde Raffles schouderophalend, maar ik ben al bijna zeker van mijn zaak, want éénmaal heeft hij zich versproken.

— In welk opzicht?

— Hij wou dat hij in ieder geval voor de zeventiende juni weer vrij moest zijn.

— Waarom juist op die datum? vroeg Brand verbaasd.

— Op die dag heeft er te Cambridge een zeer belangrijke bokswedstrijd plaats, amice. Het gaat om de titel in het weltergewicht. Battling Kid vecht er tegen Mike Drummer.

Brand staarde Raffles met grote ogen aan, en prevelde toen:

— Wat kan dat voor Harry Lonsdale te betekenen hebben?

— Misschien meer dan je denkt.

— Je bedoelt: dat hij een groot bedrag gewed heeft?

— O, ja, dat laatste zal hij ook wel gedaan hebben, maar dat is toch niet de hoofdzaak, Charles. En zet nu alsjeblieft een ander gezicht, want de voorbijgangers kijken je aan.

— Ik zie er zeker niet al te snigger uit? Dat kan ik mij best voorstellen,

moest Brand bekennen. Ik begrijp er nog geen steek van. Waar gaan wij heen?

— Allereerst even naar het huis van Mevrouw Lonsdale. Ik wil zijn kamer nog wel eens bekijken. Je gaat toch zeker mee?

— Natuurlijk ga ik mee. Mijn belangstelling is in de hoogste mate gewekt.

De auto reed weg, en tien minuten later stopte Raffles voor het nu reeds wel gekende huis.

Bowman deed open en bracht de bezoekers dadelijk in de kleine ontvangston, waar de twee vrienden de oude dame aantroffen. Maar zij was niet alleen. Leslie Bates was bij haar. Het jonge meisje sprong dadelijk op met een kleur van blijdschap en begon, nadat de beide bezoekers de oude dame hadden begroet:

— Ik heb een half uur vrij gevraagd op het kantoor, mylord. Ik had rust noch duur, ik moest wat gaan praten met mevrouw Lonsdale.

— En het heeft mij goed gedaan, zei de oude dame. Zij heeft mij getroost, mylord, beter dan iemand het zou kunnen. Zij wilde weten hoe het met mijn jongen stond, maar, helaas, heb ik niet veel hoop kunnen geven. Er moet iets gebeurd zijn, ik weet niet wat, maar ernstig genoeg om hem nog langer daar vast te houden.

— Mevrouw, het is een droeve waarheid dat de politie wel buitengewoon vlug is met het vasthouden van een slachtoffer, maar dearentegen merkwaardig traag, wanneer het er om gaat, hem weer los te laten. Heb nog wat geduld, uw zoon zal ongetwijfeld met ere, en zonder een enkele smet op zijn naam uit deze beproeving te voorschijn komen. Heeft hij al een advocaat in de arm genomen?

— Ja; hij heeft een rechtsgeleerde in Londen geschreven. Die komt hem in de loop van de dag bezoeken. Alles gaat zo vreselijk langzaam. En het is ook de vraag, of Harry hem wel alles zal willen zeggen. Wat kan hem toch bewegen, niet ronduit te spreken? Er komen mij

allerlei vreemde geruchten ter ore, en ik bent maar een arme, oude vrouw; ik kan niet alles tegenspreken? Mijn man zou grote schulden hebben achtergelaten wordt er gezegd; lasteraars spreken van een frauduleus bankroet, dat maar juist op het laatste ogenblik verhinderd kon worden, mijn zoon zou maar een zeer klein salaris verdienen, en meer van dat moois.

Het bleef een poos doodstil in de kamer. Alleen Blackie deed zich gelden. Hij streek zijn gewet wadig bij aankomst langs de bank van Raffles en Brand, en de laatste had al verstoelen, een paar malen de hondharen van zijn broekspijpen geveegd.

Angstig gingen de blikken van de oude dame van de een naar de ander, en haar stem heefde toen ze vroeg:

— Gij beiden zwijgt? Is het dan waar?

Raffles begreep wel dat het tot niets zou dienen, deze dingen langer te verzwijgen. Dat alles moest dezer dagen ruchtbaar worden. De kranten konden niet altijd voor haar verborgen worden gehouden, en anderen zouden het misschien op een heel andere wijze vertellen.

— Het is waar, mevrouw, zei hij rustig. Maar uw zoon heeft dat alles betaald tot de laatste cent, en dit alles ofschoon zijn salaris inderdaad gering is.

— Maar, hoe kan dat? Hoe is dat mogelijk? vroeg de oude dame handenwringend. Hoe kwam hij dan aan dat geld?

— Dat kan ik u niet zeggen, mevrouw, antwoordde Raffles, meer ontroerd dan hij zich zelf wilde bekennen. Dit is zeker: hij moet met het een of ander veel geld verdienen. Misschien is het speculatie, misschien is het wedden, misschien is het ook wel heel iets anders. Het is alleen maar iets, wat hij u, onmogelijk durft of wil bekennen. Maar wij zullen het uitvinden, daar kunt gij van overtuigd zijn.

— Mijn jongen kan niets doen, waarover ik mij zou hebben te schamen, mylord, zei de oude dame met overtuiging.

Raffles zei niets. Hij had daaromtrent

zijn eigen gedachten. Misschien zou de oude dame nog een zware beproeving hebben te doorstaan. Hij was opgestaan, en vroeg nu:

— Mag ik nog even zijn kamer zien?

— Natuurlijk, wil jij zo goed zijn, met de haren mee te gaan, Leslie? Ik voel mij wat vermoed.

— Natuurlijk kunnen wij het alleen wel af, mevrouw, zei Brand vlug. Het is beter dat gij u rustig houdt. Wij weten de weg wel te vinden.

De oude dame bleef in haar leunstoel zitten, dicht bij het raam, terwijl het drietal het vertrek verliet en naar de werkkamer ging, op de voet gevolgd door de rusteloze Blackie, die in al dat heen en weergeloopt groot vermaak schepte.

Daar binnen was niets aangeroerd, naar het scheen. Raffles liep wat heen en weer, nam hier en daar een sporttijdschrift op, bladerde er eens in, en zei toen glimlachend:

— Charles, wil je zo goed zijn en de statums eens overschrijven van de tijdschriften die ik je nu zal opgeven? Ik begin «Sporting Life, van 25 mei; Boxing van 25 mei; Land and Water van 1 juni; en The Boxer van 8 juni».

— Genoteerd, zei Brand, die in zijn notitieboekje had geschreven.

— Mag ik mylord vragen, wat hij voor bijzonders aan die tijdschriften opmarkt? vroeg Leslie Bates.

— Wel, allen zijn incompleet. Uit al die periodieken is zongvuldig een of twee bladzijden gescheurd. Wij zullen die tijdschriften eens laten komen, en dan nagaan, wat er wel op die ontbrekende pagina's kan hebben gestaan.

Brand dacht een ogenblik na, en riep toen uit:

— Wacht even; van «Land and Water» geloof ik het mij nog te herinneren. Ja zeker. Op die bladzijden moeten de portretten hebben gestaan van Battling Kid en van Mike Drummer.

— Dat dacht ik wel, zei Raffles langs zijn neus. Nu, bestel die tijdschriften maar eens. Blackie, je bent een lief hondje, maar je hartelijkheid is een beetje lastig. Je haren zullen mijn hele leven

niet van mijn pantalon zijn af te krijgen. Vertel mij eens, Miss Bates: droeg Mr. Tucker dezer dagen soms een nieuw pak?

Het meisje, dat met een hoge kleun was rondgegaan in de kamer van de man, die zij zo lang in stilte had liefgehad, wendde haar gezicht naar hem toe, en zei:

— Mr. Tucker? Een nieuw pak? Wacht eens... ja zeker. Hij droeg sedert drie dagen een mooi pak, hij geurde er mee.

— Weet u misschien ook hoe lang

geleden hij hier voor het laatst aan huis is gekomen?

— Hij is er gisteren nog geweest.

— Ja, maar ik bedoel daarvoor.

— Dat is minstens veertien dagen geleden. Maar wat...

— Neen, gij zult uw nieuwsgierigheid nog wat moeten beteugelen, viel Raffles haar glimlachend in de rede. Misschien hebben wij over een paar dagen al zekerheid. Hondcharen en sporttijdschriften kunnen vaak heel wat aan het licht brengen.

HOEDSTUK VI

BATTLING KID

Het meisje had op de schrijftafel een portret van Leonore Tumble in een zilveren lijstje zien staan, maar nu stond het niet langer overeind. Het was plat neergelegd, met de achterzijde naar boven, waarschijnlijk door de verontwaardigde moeder van Harry, die het gezicht van het onverschillige meisje niet langer wilde zien.

Terwijl zij naar deze demonstratie van afkeer keek, met een ernstige uitdrukking in haar ogen, bekeek Raffles iets anders, namelijk het slot van het rolblad, waarmee het bureau gesloten kon worden.

Natuurlijk had Brand reeds lang ingezien, dat Raffles een bepaald spoor volgde. Hij wist ook heel goed, dat dit

Raffles geloofde vast en zeker, dat deze jonge man de dag tevoren omstreeks elf uur stilletjes was binnengedrongen, en de vijf bankbiljetten in het laatje van het bureau had weten te leggen.

Maar dan kon het ook niet anders, of Tucker was de dief.

Het was nu maar de vraag, hoe men dit alles zou kunnen bewijzen.

Na een kwartier ongeveer zei Raffles ineens:

— Ik geloof niet dat wij hier nog iets zullen vinden, Charles. Wil je dit papier in je zak steken?

Brand nam het velletje dun schrijfmachinepapier dat Raffles hem toestak aan. Er was tamelijk waas, maar toch

nog duidelijk zichtbaar, een afdruk van een schoen op te zien.

— Die heb ik voor de vensterbank op het vloerkleed kunnen maken, zei Raffles zacht. Neen, niet vouwen, maar oprollen. Deze afdruk en de hondharen zullen de indringer misschien wel een paar onaangename ogenblikken bezorgen.

Brand had het rolletje papier voorzichtig in zijn zak laten glijden, en de beide vrienden namen hun hoeden.

— Mis Bates, begon Raffles, weet gij misschien ook of Harry zich in verbinding heeft gesteld met een advocaat?

— Ik geloof dat er werk van wordt gemaakt. Mevrouw Lonsdale vertelde het mij. Hij moet de beste nemen, die er maar te krijgen is. Geloofst gij, wat dunkt u, zou men mij bij hem toelaten, als ik met Mevrouw Lonsdale meeging?

Het meisje had een hoge kleur gekregen, wat haar allerliefst stond, toen zij deze vraag deed.

— Het zou in ieder geval te proberen zijn, zei Raffles, met een glimlach.

— Zou... zou Harry het niet een beetje dwaas vinden? Ik... hij heeft nooit op mij gelet, van het ogenblik af dat die... die andere zijn belangstelling wekte.

— Voor zover ik kan nagaan, Miss Bates, is die andere nu voor goed uit zijn leven verdwenen, en als ik nog enig begrip heb van menselijke gevoelens, dan kan dat alleen maar tot zijn voordeel strekken. Maar nu moeten mijnheer Brand en ik werkelijk gaan. Het wordt tijd.

Een ogenblik daarna stonden de twee mannen buiten, en stapten in hun geparkeerde auto.

— Waar gaan wij nu heen? vroeg Brand, zodra hij naast Raffles zat.

— Naar het huis van Tucker, antwoordde Raffles, na zijn horloge te hebben geraadpleegd. Hij zal wel thuis lunchen.

— Wat ga je er doen?

— Ik wil zijn nieuw costuum bekijken, en de maat van zijn schoenen eens opnemen.

— Je denkt dus werkelijk, dat hij...?

— Ik ben nog niet helemaal zeker van mijn zaak, amice, maar binnen een kwartier zullen wij weten, waar wij ons aan te houden hebben.

Twintig minuten later werd er gestopt voor een groot huis in een der voornaamste zijstraten van de hoofdweg, die Ware in twee ongeveer gelijke delen scheidt.

Tucker woonde daar op kamers, op de eerste verdieping, en het dienstmeisje dat de deur opende, antwoordde op Raffles' vraag, dat mijnheer Tucker zoeven was thuis gekomen van het kantoor.

Zij wist echter niet, of hij te spreken was. Maar toen Raffles zijn naam en titel noemde, maakte dit toch wel enige indruk, en wilde zij reeds de trap opgaan, toen Raffles haar zacht terugriep en tot haar verwondering vroeg:

— Luister eens, meisje, is het jouw taak, de kleren van mijnheer Tucker te borstelen en te verzorgen?

— Ja, mylord, zeker, maar...

— Heb je zijn nieuwe blauwe pak gisteren onder handen gehad?

— Ja, mylord.

— Zaten er hondharen op?

— Het meisje begon te lachen en zei: Nou, mylord, en niet zo'n beetje. Ze waren er haast niet af te krijgen. Ik heb wel een kwartier moeten schuifren.

— Zwarte haren?

— Ja, zwarte. Maar...

— Dank je wel, m'n kind, ik weet al genoeg. Hier is een kleinigheid, ter aanvulling van je spaarpot. En dank erom, geen woord over wat ik je nu vroeg, aan mijnheer Hucker. Het is een grap, begrijp je?

Heel verbaasd, maar opgetogen over de ruime fooi liep het kind haastig de trap op, terwijl Raffles en Brand haar op de voet volgden.

Zij stonden op het ruime portaal te wachten, totdat het meisje weer te voorschijn kwam, en een beetje bedremmeld zei:

— Mijnheer Tucker zegt: als het niet te lang duurt...

— Dat zal wel loslopen; wij hebben aan een paar minuten genoeg.

Hij trad binnen, door Brand gevolgd, en stond tegenover Tucker, die blijkbaar niet erg in zijn humeur was, en die nog al ongeduldig op de voor de lunch gedekte tafel trommelde.

Raffles begon onmiddellijk:

— Wij bieden u onze excuses aan, mijnheer Tucker. Wij zien dat gij juist wildet beginnen, de inwendige mens te versterken. Iemand met uw drukke werkring moet zich goed voeden. Wij zullen het kort maken. Gij moet weten dat ik veel belang stel in Harry Lonsdale, die, naar gij wellicht zult weten, in arrest is gesteld onder verdenking van diefstal.

— Daar heb ik van gehoord, mylord, zei Tucker. Hij schijnt in u een machtige beschermer te hebben gevonden. Ik kan mij echter niet begrijpen...

— O, gij zult het spoedig genoeg horen, zei Raffles op zijn vriendelijkste toon. De zaak is, dat ik gaarne eens de schoenen zou willen zien, die gij twee dagen geleden droeg.

Heel even vertrok het gelaat van Tucker, maar Brand moest erkennen dat hij zich uitstekend hield, en de stem van de jongeman beefde zelfs niet, toen hij humeurig zei:

— Mylord, ik weet de eer van uw bezoek te waarden, maar ik twijfel er aan of het wel de tijd is voor grapjes van die aard. Wat hebben mijn schoenen met dit geval te maken?

— Misschien meer dan gij denkt. Maar als gij die schoenen liever niet wilt tonen, hebt gij er dan bezwaar tegen, ons uw nieuwe blauwe pak te laten zien, dat gij op die avond hebt aangehad? Ziet gij, het is mogelijk, dat mijn oog er nog een paar zwarte hondenharen op vindt, die door het dienstmeisje over het hoofd zijn gezien, een paar haren van Blackie.

Tucker stond een kort ogenblik dood stil, alleen zijn ogen hadden een kwaad-aardige, loerende uitdrukking gekregen.

En voor Raffles of Brand erop verdacht waren, deed Tucker, onder het

slaken van een gesmoorde vloek, een geweldige sprong naar de deur achter zich, en was het volgende ogenblik in zijn slaapkamer verdwenen.

Duidelijk klonk het metalen geluid van grendels die werden voorgeschoven.

Raffles en Brand wisten wat hun te doen stond en wierpen zich uit alle macht tegen de deur, maar de oude huizen in zulke kleine plaatsen hebben betere en steverige deuren, dan de moderne stadshuizen.

Het duurde wel een kostbare minuut, voor zij er in slaagden het paneel open te rammen met behulp van een zware leunstoel.

De slaapkamer was verlaten.

De vogel was gevlogen. Brand wees veelbetekenend op het kleine deurtje recht tegenover de verbindingsdeur. De twee vrienden zagen dat het toegang gaf tot een achtertrap, voor de bedienden bestemd.

Natuurlijk had het lawaai het hele huis in opschudding gebracht, en van alle kanten kwam men toelopen.

Raffles was intussen naar een raam gesnelde dat op straat uitzag, en had het opengeschoven. Hij keek naar beneden... van zijn auto was niets meer te bespeuren. Het was maar al te duidelijk dat Tucker een dankbaar gebruik had gemaakt van het geparkeerde voertuig.

— Een drommels handige knaap, die mijnheer Tucker, zei Raffles zich weer oprichtend. Wij behoeven nu natuurlijk niet langer te twifelen. Hij is de dader. En wij hebben het aan ons zelf te wijten, dat hij ons kon ontsnappen. Hij heeft wel vijf minuten voorsprong, maar wij zullen toch ons best doen hem nog in handen te krijgen.

Even later waren telefoon en telegraaf in werking gesteld. Een half uur nadat het eerste bericht van de vlucht van Tucker verspreid was, vond men de tweezitter terug aan de grens van een der grootste havenplaatsen. De benzine was tot de laatste druppel opgebruikt. In die stad begon men natuur-

lijk aanstonds naar Tucker te zoeken, echter zonder hem te kunnen vinden.

Brand ging de teruggevonden auto ophalen, maar toen hij terugkwam vond hij Raffles in een zeer slecht humeur.

— Is Harry Lonsdale op vrije voeten gesteld? vroeg hij dadelijk.

— Dat kun je begrijpen, riep Raffles, en zijn grijze ogen fonkelden. Commissaris Bullfinch wil wel geloven, dat Tucker bij de zaak betrokken is, ja, hij wil zelfs aannemen, dat hij de dief is, maar Harry Lonsdale blijft net zolang in verzekerde bewaring totdat Tucker is teruggevonden, en een bekentenis heeft afgelegd, of dat er zo veel bewijsstukken zijn verzameld, dat ontkennen hem niets zou baten.

— Mij dunkt dat hij onmogelijk lang op vrije voeten kan blijven.

— Wat hebben wij daaraan? Harry Lonsdale moet vrij. En niet over vier of vijf dagen, maar direct.

— Allemaal goed en wel, maar de arme jongen zal toch geduld moeten hebben tot men Tucker in handen heeft.

— Daar zou jij ook geen geduld voor hebben, Charles; er is toch al veel tijd verloren gegaan en als hij op de zeventiende juni niet kan doen wat hij zich heeft voorgenomen, dan raakt hij om te beginnen de 7500 pond kwijt, die hij te Cambridge op de bank heeft gestort, en zeer waarschijnlijk nog een groter som, die hij volstrekt nodig schijnt te hebben.

— Maar voor de drommel, ik begrijp volstrekt niet... viel Brand uit.

— Ik ben zoſven, terwijl je de auto ging halen, bij hem geweest, amice, en ik weet nu alles. En omdat ik alles weet, mag er geen tijd verloren gaan. Kom mee, dan zal ik je alles vertellen.

* * *

Het deftige, stille Ware verviel letterlijk van de ene sensatie in de andere.

De volgende ochtend bleek, dat de jonge Lonsdale uit zijn cachot was ontsnapt. Men vond de agent, aan wien de bewaking was toevertrouwd, in een toestand van verdoving, en de celdeur was

keurig geopend, zonder een spoor van braak te vertonen.

De vluchteling had waarschijnlijk zijn weg gekozen door de gang, die op de binnenplaats uitkwam, na nogmaals een deur te hebben geforceerd, en had toen blijkbaar kans gezien over de hoge muur te klimmen.

Zelfs voor een beginneling op het gebied der recherche was het aanstonds duidelijk, dat Lonsdale helpers moest hebben gehad. Het was volkomen onmogelijk, dat hij zonder assistentie van buiten de deur van zijn cel had kunnen openen, de bewaker had kunnen bedwelmen, en zonder enige hulp over een muur van drie meter hoogte zou zijn geklommen.

Men meende sporen van autobanden te vinden, aan de voet van die muur, en met die zeer vage aanduiding moest men zich tevreden stellen. De politie stelde een grondig onderzoek in, dat echter tot niets leidde; niet het alleringste spoor.

Overigens bleef ook Tucker onvindbaar. Het leek wel alsof de beide jonge mannen door de grond waren gezonken.

Drie dagen gingen voorbij en Commissaris Bullfinch was tot een toestand van halve razernij vervallen, en nog altijd geen spoor, volstrekt niets.

Ook was het wel erg vreemd, dat noch Mevrouw Lonsdale, noch Miss Bates zich veel van die plotselinge verdwijning schenen aan te trekken.

Natuurlijk was het huis van de oude dame van kelder tot zolder doorzocht, tot tweemaal toe zelfs, maar eveneens te vergeefs, terwijl de bewoonster, met een vreemd, een beetje melancholiek glimlachje op het aristocratische gelaat, geduldig de uitslag van dit onderzoek afwachtte.

En zo naderde de ochtend van de zeventiende juni.

* * *

De grote zaal van de « Olympic Hall » in Cambridge was gevuld met een roezemoezige menigte, die blijkbaar aan

een grote opwinding ten proef was.

In het midden van de reusachtige ruimte wierpen een aantal kolossale lampen een melkweit, fel schijnsel op de boksring. De witte koorden waren strak getrokken om de verhoging.

Het was zo vol, dat men slechts met moeite een gangpad had weten vrij te houden, tussen dit platform en de kleedkamer der bokkers.

Maar het was niet alleen vol, het was ook onrustig, er heerste een voelbare spanning in de toeschouwersruimte, die bijna donker was, vergeleken met het helle schijnsel in het midden.

Er stond iets geheimzinnig te gebeuren, maar niemand begreep eigenlijk het ware, ofschoon talloze geruchten de ronde deden. De aanplakbiljetten buiten aan het gebouw en de sportberichten vermeldden wel degelijk een ontmoeting tussen de beiden weltergewichten Battling Kid en Mike Drummer.

Laatstgenoemde was genoeg bekend; zijn manager had overvloedige reclame gemaakt voor zijn poulain. Bekende sportjournalisten hadden zijn training bijgewoond, en hadden hem zien sparren. Iedere dag waren er berichten over hem verschenen. Hij moest in een uitmuntende vorm zijn, en de kenners verzekerden, dat Battling Kid, wie dan ook zijn mocht, weinig kans tegen de titelhouder had.

Want zonderling genoeg, deze laatste was onzichtbaar gebleven. Geen sportjournalist had tot zijn verblijfplaats kunnen doordringen. Niemand wist waar hij zich oefende, niemand wist iets van zijn vorderingen, van zijn conditie; van daar die geweldige spanning. Want zij, die gewoon zijn weddenschappen af te sluiten, wisten niet wat zij moesten doen. Er was zelfs al gefluisterd, dat de aanplakbiljetten een valse naam vermeldden en dat Battling Kid helemaal niet bestond.

Er waren nu vier partijen van amateurs achter de rug, en men had er nauwelijks naar gekeken.

Maar ineens ging er iets als een zware zucht door de rijen der toeschouwers. Daar, over het gangpad, kwam een man

aangelopen, in een gebloemde badjas gewikkeld, die met een lenige sprong tussen de touwen door op het platvorm wipte, dadelijk gevolgd door zijn helpers met hun emmers en sponzen, en hun masseerhandschoenen.

Engens in de zaal klonk een enkele, korte vrouwenkreet, die te loor ging onder het stijgend lawaai, en de wilde kreten. Want velen hadden de man herkend. Het was Battling Kid. Er werd geklapt en geschreeuwd, en toen de bokser zijn badjas afwierp, en het witte schijnsel neerplaste op zijn gestalte, werden er onmiddellijk weddenschappen afgesloten, zoals men op de renbaan pas zijn geld durft inzetten als men de paarden heeft zien lopen.

De huid van de jongeman was glanzend, de spieren waren maar even zichtbaar, alles wees op ingehouden kracht en op weergalozе vlugheid.

En daar kwam Mike Drummer ook af aan. Men riep elkander toe, dat hij die namiddag maar juist even zijn gewicht had kunnen halen, en zelfs een zweetkuur had moeten doen, om zijn overvloedige halve ons vet kwijt te kunnen raken.

Hij was sterk gebruid en zag er grimmig, vastberaden uit. Zo grimmig en vastberaden, dat de weddenschappen onmiddellijk een andere keer namen.

Toen de gong voor de eerste maal klonk, was er 6 : 1 op Drummer gezet.

Het bleek aanstonds dat de titelhouder streefde naar een vlugge en afdoende beëindiging. Hij viel onmiddellijk vinnig aan, en in de eerste ronde werd Battling Kid zelfs een paar malen door de ring gedreven, echter zonder enig nadeel op te lopen, behalve dat een wonde aan de rechterslaap, die blijkbaar pas geheeld was, opnieuw werd opgehaald door een venijnige hoek.

De gong klonk en de beide bokkers begaven zich naar hun hoeken. De gezichten der wedders werden hier en daar lang, want Battling Kid was glimlachend naar zijn stoel gegaan, terwijl Mike er een beetje mistroostig uitzag.

Het was duidelijk aan hem te zien,

dat hij zich misrekend had. Hij had stellig gehoopt, reeds in de eerste ronde, een beslissing te kunnen forceren, door krachtig en wild aan te vallen.

Zo kwam het, dat hij de tweede ronde met een weinig minder zelfvertrouwen inging.

Deze ronde had nog geen vijftien tellen geduurd, of Battling Kid plaatste, na een schijnstoot, een geweldige « directe » op de kaak van zijn tegenstander, die deze voor een kort ogenblik « groggy » maakte. Hij wist zich nog juist bijtijds te herstellen, om een maagstoot te ontgaan, met verkorte arm toegebracht. Zijn gezicht werd nog grimmer, toen hij wlug achterelkaar links en rechts stoten plaatste. Alleen de rechtse stoot trof gedeeltelijk doel. En dat was zijn laatste.

Battling Kid had zijn tijd en zijn kans bedaar en nauwkeurig afgewacht.

Zich losmakend uit een clinch, deed hij bliksemsnel een stap opzij. Mike Drummer hield de linker vuist op, om af te weren, toen hij had moeten stoten. Snel dan de gedachte kromp Battling Kid als het ware in elkaar, toen ontspande zich zijn lichaam als een stalen veer, en over de tot afweer uitgestrekte arm van de ander heen trof zijn linker vuist zijn tegenstander op de juiste plaats.

De armen van de titelhouder vielen slap langs zijn lichaam neer, en hij begon heel zacht en langzaam heen en weer te zwaaien. Battling Kid had hem nogmaals kunnen raken, als hij wilde, maar hij zag, dat zijn tegenstander rust behoeft, en liet hem kalmpjes zwaaien. Mike Drummer gleed langs de touwen neer, deed nog een wanhopige poging om zich staande te houden, en strekte zich toen op zijn rug uit, met een bevreden uitdrukking op zijn gelaat, als iemand, die een zware taak zo goed mogelijk heeft volbracht, en nu rustig wil gaan slapen.

De scheidsrchter telde met grote armzwaaien:

— Acht... negen... tien... dert.

Er steeg een waar gebrul op, maar

boven alles uit klonk een meisjesstem, die bijna jammerend riep:

— Harry. O, Harry.

De overwinnaar keek snel op, en de glimlach stierf weg van zijn jong gezicht, waarover traag een dun bloedstraaltje gleed.

Hij deed een stap naar de touwen, maar reeds hadden zijn helpers zijn rechterarm bij de pols gevat en hieven die omhoog, terwijl het gebrul in kracht toenam. Toen verdween hij plotseling uit het gezicht, als voortgezweept door het gejuich en het getier achter hem.

* * *

Maar Harry Lonsdale, alias Battling Kid, kwam toch pas weer boven water, toen men, drie dagen later, Tucker arresteerde, juist toen deze zich aan boord wilde begeven van een schip dat naar Zuid Amerika zou vertrekken.

Tucker gaf het toen, heel verstandig, maar op, en legde een volledige bekentenis af. Hij had reeds eerder bedragen van de bank gestolen, maar bij deze gelegenheid had hij zich in het bijzonder willen wreken op Lonsdale, omdat die het hart van Leonore Tumble had weten te veroveren. Hij bekende, dat hij vijf van de gestolen banknoten in de schrijftafel van Lonsdale verborgen had.

Toen Brand het Bericht aan Raffles voorlas, zei deze, gemakkelijk achteroverleunend in zijn stoel:

— Nu, dan kunnen wij onze jonge bokser wel weer in de openbaarheid brengen, dunkt mij.

— Je zult toch niet zo dwaas zijn, te laten merken, dat wij hem hebben bevrijd?

— Stel je voor. Dat moet er nog bijkomen.

— Vertel mij eens: hoe kwam je toef eigenlijk op de gedachte, dat Lonsdale en Battling Kid een en dezelfde persoon waren?

— Wel, amico, dat lag voor de hand. Ik wist dat op de zeventiende juni te Cambridge om de titel gebokst zou worden. Daarbij versprak hij zich al. De uit

de tijdschriften gescheurde pagina's bevatten allemaal zijn portret. Hij wilde natuurlijk tot iedere prijs vermijden, dat zijn moeder zijn geheim zou doorgronden. Bij informatie bleek het mij, dat het bedrag dat hij te Cambridge gestort had, niets anders was, dan de waarborgsom, ongeveer de helft van de beurs.

— En dat alles om zijn moeder een onbezorgd leven te kunnen verschaffen?

— En om de mogelijkheden van zijn vaders vermogen te kunnen ontzorgen, mijnheer.

— En dus was die woude aan zijn staap?...

— Die had hij opgelopen bij een bokspartijtje in Londen. Het wordt nu wel duidelijk waarom hij niet wilde bekennen, waar hij die avond geweest was. En ook waarom het eerst een stot, en vervolgens een ladder, of omgekeerd werd. Nu, wat die laatste wedstrijd betreft, die heeft hem bijna tienduizend pond opgeleverd en hij heeft zijn moeder moeten beloven, er het boksen nu voor goed aan te geven. Dat zal ook de kleine laatste laken gevoegen doen, die zal gauw zijn vrouw zal worden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het gestolen Staatsstuk

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** f. 5,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandientemmer — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,²⁵, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: LL.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266